

Gerçek

Erdoğan ve TÜSİAD:

Dargınlar
Barıştı mı?

3

Şubat 2011 / Sayı: 16

Devrimci İşçi Partisi Girişimi'nin yayın organıdır.

Fiyatı: 1 TL

Ona eşkıyalık demezler, Erdoğan, devrim derler!

Düzenin temsilcileri bir yanlışlıklar komedyası oynuyor. Meclis'te Adalet Komisyonu'nda bir gerginlik yaşanıyor. CHP'li komisyon üyeleri istifa ediyor. Ama bir de bildiri yayınlıyorlar. Orada AKP hükümetinin anti-demokratik bir yöneliş içinde olduğunu belirterek "sokak sokak direnmek"ten söz ediyorlar.

Erdoğan hemen cevap yetiştiriyor: "Sokak sokak direnmek ne demek? Siz eşkıya mısınız? Eşkıyalık ne zamandan beri CHP'nin politikası oldu?" Başbakan sık sık yaptığı gibi efelenirken, ağzından çıkanı kulağı duymuyor. O bu lafları konuşurken, Tunus'un emekçi halkı tam bir ay boyunca "sokak sokak direnerek" bir diktatörü arkasına bakmadan kaçmaya zorlamanın sefasını sürüyor. Daha önemlisi, Mısır'ın emekçi halkı, tam da Erdoğan konuşurken, Mübarek adını taşıyan yeni çağ firavununa "sokak sokak direniyor".

İşte Tunus ve Mısır'da yaşanan, Yemen'den Ürdün'e sarsıntılar yaratan Arap devrimine karşı Erdoğan'ın tavrı. Bizim tavrımız ise açık: sadece Arap dünyasında değil, sadece diktatörlük rejimlerinde değil, işçi ve emekçinin iliğinin sömürüldüğü, yoksulluğa mahkûm edildiği, haklarını aradığında da dövüldüğü, ezildiği, aşağılandığı her yerde emekçi halkın isyan hakkı vardır. Ona eşkıyalık demezler, Erdoğan, devrim derler, devrim!

İşin komedi yanı şu ki, "sokak sokak direnme"den söz eden milletvekillerinin partisi CHP, Türkiye'de düzenin en sarsılmaz savunucusu, en karşı devrimci partidir. İki karşı devrimci karşı karşıya gelmiş, ne tartışıyor!

Tunus ve Mısır'ın işçileri ve emekçileri, sadece Araplara değil, Müslümanların çoğunluğu oluşturduğu bütün toplumlara, hatta bütün dünyaya yolu gösteriyor. Bugün değilse yarın, Türkiye işçi sınıfı da mutlaka "yeter" diyecektir.

Gerçek

Firavunlar devriliyor!

Karşı Devrimci

Sungur Savran

2

Yetmez Ama Roj Baş

Şiar Rişvanoğlu

3

Torbadan Ne Çıkıyor?

M. Kemal Coşkun

9

ODTÜ Başkaldırıyor!

11

AKP'nin seçim taktiği: Güçlü görün, taviz verme

AKP referandumda büyük kanama yaşayan MHP'nin tabanından oy çalarak bu partiyi barajın altında bırakma planını yürürlüğe koydu. Kürt hareketinin son dönemde yükselttiği "iki dilli yaşam" veya "demokratik özerklik" gibi talepler karşısında en sert tepkilerin AKP'den gelmesinin arkasında bu yatıyor.

12 Eylül referandumunda İslamcı sermayenin temsilcisi AKP, burjuvazinin iç savaşında yeni bir muharebeyi daha kazanmış olsa da bu, hiçbir biçimde eziçi veya mutlak bir zafer olmadı. Gerek Kürt sorununda, gerekse de ABD ile ilişkilerinde karşılaştığı sorunlar devam etti. Bunlara ek olarak, Kılıçdaroğlu'nun başına geçtiği CHP referandumda kendinden beklenen performansı gösteremese de, genel seçimlere kadar gücünü artırması tehlikesi belirdi.

Bu zorlu ortamda çantasında, Tayyip Erdoğan'ı cumhurbaşkanı veya başkanlık sistemi temelinde devlet başkanı yapma, yeni bir anayasayla İslamcı sermayenin kazanımlarını güvenceye alma gibi planları bulunan AKP'nin bunu nasıl gerçekleştireceği geçtiğimiz aylarda giderek belirginleşmeye başladı.

İlk işaretler, AKP'nin Kürt hareketi karşısında benimsediği tutumda ortaya çıktı. Özünde Kürt hareketini tasfiyeye dayanan "demokratik açılım" söylemini dahi terk ederek milliyetçi vurguları giderek ön plana çıkarmaya başladılar. Erdoğan, daha referandum öncesindeki AKP mitinglerinden başlayarak "tek dil, tek millet, tek vatan" edebiyatını ağızından dümürmez oldu.

Referandumda boykot tutumunu başarıyla pratiğe döken Kürt hareketi karşısında taviz vermek, MHP ve CHP'nin eline koz vermek anlamına gelecek, bu da AKP'yi yıpratıyordu. Buna izin vermemek için AKP Türk toplumunun şoven duyarlılıklarını kontrollü bir biçimde kışkırtmaya başladı. Bu sayede, referandumda büyük kanama yaşayan MHP'nin tabanından oy çalarak bu partiyi barajın altında bırakma planını yürürlüğe koydu. Kürt hareketinin son dönemde yükselttiği "iki dilli yaşam" veya "demokratik özerklik" gibi talepler karşısında en sert tepkilerin AKP'den gelmesinin arkasında bu yatıyor. Öte yandan MHP'nin başındaki Devlet Bahçeli'nin ne dediğine artık kimse fazla kulak asıyor.

Kılıçdaroğlu'nun kaset darbesiyle CHP'nin başına geçmesi sonrasında ilk aşamada kaygılandığı izlenimi veren AKP'liler her fırsatta CHP'ye yüklenmeye

çalışıyordu. Referandumdan sonra ise, güçlü görünme ve taviz vermeme politikasını CHP'ye karşı da uygulamaya başladılar. Kılıçdaroğlu'nu ya küçümseyerek ya da ciddiye almayarak gücünü sınırlamaya yöneldiler. Kılıçdaroğlu'nun türban sorununu birlikte çözme önerisi karşısında Erdoğan önce yeşil ışık yakıp sonra sırtını döndü ve sorunu YÖK başkanı aracılığıyla fiilen ve adım adım ortadan kaldırmayı tercih etti. Öte yandan Dolmabahçe'deki öğrenci eylemlerine saldırılar veya Ankara Üniversitesi'ndeki yumurta atma olayında görüldüğü üzere AKP, CHP'nin bu tür vakaları kendi çıkarları için demagoji malzemesi yapması karşısında da taviz vermedi. Bundan sonra da vermeyeceği, saldırganlığını daha da artırmaktan çekinmeyeceği anlaşılıyor. Bu tür zorlamalarla AKP'nin Kılıçdaroğlu'nu uçlara itmeye çalıştığı, böylece eski laiklik saplantısına geri dönmekle sol söylemini "marjinal" boyutlara taşımak arasında sıkışıp kalmasını sağlamaya uğraştığı düşünülebilir. Hükümet eliyle yürürlüğe konan kısmi içki yasağını önce savunan Erdoğan daha sonra, Batıcı-laik yaşam tarzına müdahale anlamına gelen bu tür adımlara sert tepkiler gösteren TÜSİAD'ı rahatlatma ihtiyacı hissetmişti. Bu davranışı, bu tür zorlamaları esas olarak CHP'yi sıkıştırmak ve kendisinin-kiyle birlikte MHP'nin ve diğer sağ partilerin muhafazakâr tabanını kendi etrafında sağlamlaştırmak için yaptığının fakat TÜSİAD'ı karşısına almak istemediğinin bir işareti sayılabilir.

TÜSİAD da referandum döneminde başlayan gerginliği azaltmak amacıyla Erdoğan'a kucak açmış ve Başbakan'ı derneğin

genel kurulunda "onur konuğu" olarak konuşturmuştur. Bu gelişme, ekonomik kriz dolayısıyla siyasi istikrarsızlıktan kaygı duyan TÜSİAD'ın bu dönemde AKP karşısında çok aktif tutum almayacağına bir işareti sayılabilir.

AKP'nin önündeki zorluklar

Öte yandan ekonomik kriz hâlâ önemli bir tehdit olmayı sürdürüyor. Kriz karşısında Arap halkları, Avrupa'da yükselen isyanları devrimlere çevirmeye başladı. Bu dalganın Türkiye'yi de sarmayacağına bir garantisi yok. Öte yandan bu devrimci dalga, AKP'nin Ortadoğu ülkelerinin hamisi rolüne soyunarak elde etmeye çalıştığı imajı da ciddi şekilde sarsma potansiyeline sahip. Bu başkaldırıları karşısında uzun süre dili tutulan AKP, emperyalizmle aynı çıkarları paylaştığını göstermiş oluyor. Mısır'daki isyanın istemediği bir şekilde bitmesi halinde ABD, Türkiye'nin, Mısır'ın bugüne kadar bölgede oynadığı gerici rolü de kendi üzerine almasını isteyebilir. Bu durumda AKP'nin ABD ile ilişkilerinin geleceği, bu rolü benimseye hazır olup olmamasına bağlı olacaktır.

Bu alan AKP için büyük tehlikeler içerse de, seçimlere kısa bir süre kaldığını, bu dönemde ABD'nin Türkiye'deki gelişmelerle fazla ilgilenemeyeceğini ve ilgilense bile ciddi bir değişikliği göze almayacağını unutmamakta fayda var.

Sonuç olarak bu tabloda AKP'yi en çok sıkıştıran konuların başında gelen Kürt sorununa, Arap isyanının yayılması eşlik ederse, hükümetin ciddi zorluklarla karşılaşması söz konusu olabilir.

Sungur Savran

Karşı devrimci

Düşene vurulmaz demişler. Vurulur. Düşenler geçmişte sosyalistler, devrimciler, Marksistler 12 Eylül rejiminin çizmesi altında iken onlara sürekli vuranlar olduğunda vurulur. Düşkünlüklerinin nedeni sosyalistlerin 12 Eylül'de karşılaştıkları gibi şiddet ve baskı altında olmaları değil, kendi budalalıkları olunca vurulur.

Belki okuyucularımız anlamıştır: Sol liberallerden söz ediyoruz. Bizim çeyrek yüzyıldır karınca kararınca mücadele ettiğimiz sol liberalizm bugünlerde tarihinin en zor dönemlerinden birini yaşıyor. Daha önce defalarca çuvalladı sol liberaller. Teorik ve politik eleştiriler karşısında çuvaldamaktan söz etmiyoruz. O alanda zaten çeyrek yüzyıldır dişe dokunur tek bir cevap veremediler Marksistlerin eleştirisine. Sözü ettiğimiz, gerçekliğin, somut dünyanın gelişmelerinin kendilerini tekzip etmesi anlamında çuvallama. Bunların her birine yaşandığı dönemde işaret ettik. Hiçbirine cevap veremediler. Ama şimdi bütün 2000'li yılların politik projesi çöküyor. AKP MHP'leştikçe Taraf'ın ve Radikal'in yazarları perişan bir ruh durumuna düşüyor. Söyleyecek kelime bulamıyorlar. Eski sevgiliye sitemden başka! Kendi düşen ağlamaz!

Bu teorik-politik iflasın ayrıntılarına girmenin yeri burası değil. Biz bu kısa köşe yazısında sadece üç noktaya değineceğiz. Birincisi, bu düşüş anı aynı zamanda bir itiraf anı oldu. Geçmişte biz sol liberallerin AKP'yi desteklediğini her söylediğimizde somut olarak eleştirdiğimiz kişi ya da kişiler ya homurdanıp anlaşılmasız şeyler söylüyordu, ya da "nereden çıktı bizim AKP'yi desteklediğimiz?" diye cellalleniyorlardı. Şimdi "dökülüyorlar". Sadece berbat durumda olmak anlamında değil, içlerinde sakladıklarını dışa vurmak anlamında. Baskın Oran "bak artık desteklemeyiz" diyor, Cengiz Çandar "önemli destek yitiriyorsun" diye uyarıyor, Ahmet Altan "ne delikanlıydın, yine öyle olmana" diye nostaljik takılıyor. Ama hepsi, yitirmekte olduğu sevgilisine "benim kıymetimi bilmedin" diyen zavallı aşık diliyle Erdoğan'a ve AKP'ye bağlılığını itiraf ediyor. Neden yıllarca yalan söylediniz? Neden soldaki insanları aldatmayı seçtiniz? Kendi politikasını itiraf edemeyen insan utanılacak bir iş yapmıyor mudur?

İkinci nokta, özeleştirisi yokluğu. Sol liberallerin son haftalarda Erdoğan ve AKP konusunda yazdıklarını okuyun. Bütün yazdıkları karşı tarafa saldırı. Terk edilmiş aşığın hırçınlığı. Ama çuvaldızı kendine batırmaya zahmet eden kimseyi görebiliyor musunuz? Gözümüzden kaçtıysa dik-katimizi çeksin biri böyle bir özeleştirisi varsa, şapka çıkarırız. Ciddi ciddi tartışırız bile özeleştirinin derinlik derecesine bağlı olarak. Ama hayır! Marksistleri dogmatik olmakla suçlayan sol liberaller, gerçekler kendi dogmalarını defalarca yerle bir ettiğinde hiçbir biçimde küstahlıklarından vazgeçemediler, kibirli üsluplarıyla hep kendilerini haklı saydılar. Gerçeklik yanlıştı zahir!

Üçüncü nokta ise politik olarak işsiz kalmış olan sol liberalleri münhal olduğu düşünülen bir işte istihdam etme girişimiyle ilgili. Mesele şu: Sol liberallerin bir bölümü de Kürt hareketinin yamacında konumlanmıştır. Bunların en erkân-ı harp akıllısı Veysi Sarısozen, şimdi AKP'nin yarı yolda bıraktığı ideolojik yol arkadaşlarını Kürt hareketinin yanına çağırıyor. Sol liberallerin yeniden Kürt hareketinin yanına kamp kurması korkunç bir olasılıktır. Kürt hareketi buna karşı çıkmalı, bu insanların bütün 2010 yılı boyunca anayasa tartışmasında AKP'nin yanından kendisine saldırdığını, eğer kendisine yanaşacaklarsa bunun Kürt hareketini evcilleştirmek amacıyla olacağını hatırlamalıdır.

Bizim kanaatimiz, Erdoğan ve AKP'nin MHP'leşmesi sadece taktik bir dönüş olarak tecelli ederse, sol liberallerin hiç utanmadan yuvaya geri döneceğidir. Yani geçici, konjonktürel bir işsizlik söz konusudur. Yok Erdoğan ve AKP yeni yollarında seçim sonrasında da kararlı olarak yürüyecek olurlarsa, sol liberaller CHP'de Tarhan Erdem gibilerinin ortağı olmaya yönelebilirler. Kürt hareketine yanaşsalar bile bu hiçbir zaman onları tatmin etmez. Çünkü mücadele içindeki bir halk onlara bir numara büyük gelir her zaman. Onlar düzen insanlarıdır çünkü!

Tarihi TKP'nin likidasyonunun bir numaralı sorumlusu Nabi Yağcı, referandumda yaşanan süreç için "devrimci" demiş, öteki sol liberallerin de takdirini kazanmıştı. Şimdi kendisine öneriyoruz: devrimci gelişmeden sadece üç-dört ay sonra yaşanan bu gelişmeye de güzel bir ad bulsun. Mesele "karşı devrimci"!

Erdoğan ve TÜSİAD:

Darginlar barıştı mı?

Burjuvazinin iç savaşında AKP ile TÜSİAD'ın karşıt kamplarda yer aldığını, Batıcı-laik sermayenin ekonomik alandaki bu en güçlü temsilcisinin AKP karşısındaki tavrının her zaman ikircikli olduğunu yıllardır vurguluyoruz. Geçtiğimiz ay yapılan TÜSİAD Genel Kurulu'na Erdoğan'ın onur konuğu olarak çağırılması ve bu iki önemli güç arasındaki gerilimin kontrollü bir biçimde düşürülmesi bu yaklaşımın doğruluğuna yeni bir kanıt oluşturuyor.

12 Eylül'de yapılan Anayasa değişiklikleri referandumu öncesinde AKP ve TÜSİAD arasındaki gerginlik had safhaya ulaşmıştı. Kılıçdaroğlu'nun CHP'nin başına geçmesiyle AKP için düşüş döneminin başladığı öngörüsüne yaslanan TÜSİAD bu dönemde, AKP karşısındaki tepkisini adeta isyan düzeyine taşıdı. Bunda, Erdoğan'ın "taraf olmayan bertaraf olur" diyerek TÜSİAD'ı referandumda kendisini desteklemeye zorlaması ve Kılıçdaroğlu'nun arkasını boşaltmaya çabalaması etkili oldu. Bu tür önemli siyasi dönemeçlerde taktik nedenlerle bazen AKP'ye açıkça meydan okumama eğiliminde olabilen TÜSİAD, bu kez isyan bayrağını açtı.

Hatta referandum net bir biçimde AKP lehine sonuçlandı halde öfkesi yatışmadı. İki taraf arasında atışmalar devam etti. Referandum sonrasında seçim taktiğini belli etmeye başlayan AKP, karşısında konumlanan hiçbir odağa taviz ver-

me niyeti olmadığını, hiçbir gücün kendisini sarsamayacağı görüntüsü vererek seçmen tabanını korumaya çalışacağını açıkça ortaya koydu.

TÜSİAD bugüne kadar en çok, AKP'nin Batıcı-laik yaşam tarzına dönük müdahalelerine itiraz ettiği halde Erdoğan, Kars'ta yapılan "İnsanlık Anıtı"na ucube demekten, sınırlı bir içki yasağını yürürlüğe koymaktan geri durmadı. Fakat bu adımları savunurken "kimsenin yaşam tarzına karışmayız" diyerek TÜSİAD'ın gönülünü rahatlatmaya çalışmayı da ihmal etmedi. Patronlar kulübü de Erdoğan'ı genel kuruluna onur konuğu yaptı. Bu kez her iki taraf da, ağızlarına geleni söylemek yerine gönül alıcı olmayı tercih etti. Toplantıda uzun bir konuşma yapan Erdoğan, her zaman yaptığının aksine kelimelelerini özenle seçti. Belirli bir yaşam tarzını toplumun tümüne dayatmaya niyetli olmadıklarını vurgulayarak TÜSİAD'ın kırmızı çizgilerine saygılı olacaklarını ima etti. Ancak

"güç bende" mesajı vermeyi de ihmal etmedi. İma yoluyla "beni desteklemezseniz haliniz harap" demekten de geri durmadı.

AKP'nin seçim taktiğinin bir özeti niteliğinde olan bu yaklaşım karşısında TÜSİAD, Kılıçdaroğlu'nun CHP'sinin bu seçimlerde AKP'yi devirmesinin zor görünmesinden de hareketle yeniden ihtiyatlı politikaya geri dönmüş izlenimi veriyor. Bunda, başka birçok ülkeyi kasıp kavuran, artık devrimlere de kapı açmaya başlayan ekonomik krizin büyük siyasi çalkantıları kaldırmayacağı, en kötüsü bilse olsa güçlü bir burjuva iktidarının ehveni şer olmasının da payı büyük.

Fakat referandum sonuçlarının burjuvazinin iç çatışmasını yatıştırmak bir yana şiddetlendirdiğini, yeni sarsıntılara kapı açtığını unutmamak gerekiyor. Dolayısıyla darginların barıştığını değil, darginliklerini askıya aldıklarını düşünmek daha doğru bir yaklaşım olacaktır.

Filistin'de hesaplaşma günü

El Cezire televizyonunun son günlerde yayınladığı "Filistin Belgeleri", Filistin Kurtuluş Örgütü'nün (FKÖ) ve onun merkezindeki El Fetih'in lider kadrosunun, tabii en başta "devlet başkanı" Mahmud Abbas ile baş müzakereci Saab Erakat'ın ABD ve İsrail'in karşısında teslim olduğunu tartışılmaz biçimde ortaya koyuyor. Filistin Otoritesi gizli görüşmelerde Doğu Kudüs'ü İsrail'e terk etmiş bile! Siyonist yerleşimler konusunda çoktan boyun eğmiş bile! "Avdet hakkı" diye bilinen Filistinlilerin vatanlarına ve topraklarına dönüşü talebinden bol bol geri adım atmış bile! İsrail ile Filistin arasında başka önemli tartışma alanı yok ki!

Demek ki, 1992'de başlayan, "Oslo süreci" olarak nitelenen müzakere süreci, aslında Filistin Kurtuluş Örgütü önderliğinin Filistin halkına ihanet sürecinden başka bir şey değil. Bunun sonuçlarını iyi anlamak gerekiyor.

Birincisi, FKÖ önderliğinin emperyalizmin ve Siyonizmin Filistin halkı içindeki ajanı olduğunu biz bir süredir vurguluyoruz. Bu şimdi belgelenmiş durumdadır.

İkincisi, solda "bunu biz de biliyorduk" diyenler varsa soruyoruz: FKÖ temsilcilerini neden başımızın üzerinde tutuyordunuz? Biz Filistin'in solcu örgütlerini, örneğin Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'ni FKÖ'ye bağlılığı dolayısıyla eleştirirken Türkiye solu bu örgüte sadece yağ yapmayı biliyordu. Neden?

En önemlisi şudur: Biz yıllardır, Türkiye solunun çok geniş kesimlerinin ısrarla attığı "Katil İsrail, Filistin'den defol!" sloganının korkunç bir şey olduğunu, Filistin'i "işgal altındaki topraklar"a indirgediğini, oysa "İsrail" olarak bilinen toprakların da tarihi Filistin'in bir parçası olduğunu, iki devlet çözümünün Filistin halkını köleliğe mahkûm etmek olduğunu, tek çözümün tarihi Filistin topraklarında iki uluslu tek bir devlet olduğunu ileri sürüyoruz. Bu bazılarına muhtemelen "gerçekçi" gelmiyordu. Şimdi iki devlet çözümü ölmüştür. Tek devletten başka çözüm yok ki, "gerçekçi değil" diyeceksiniz!

Tek devletin alternatifi soykırımdır. Ya da İsrail'in siyasi dilinde "transfer" olarak bilinen "tehcir". Ama biz Türkiye'de "tehcir" in de soykırım olduğunu bilmiyor muyuz?

Şiar Rişvanoğlu

Yetmez ama roj baş

"Acı gerçek, ... 'bizi yükselten' yalandan daha yararlıdır"

- V.İ. Lenin-

"Bir musibet bin nasihatten iyidir" diyor ya anasözü/atasözü. Bu söz liberallerin Erdoğan (ve dolayısıyla AKP) ile bugünlerde yaşadığı sahneler için söylenmiş gibi. Erdoğan'ın, burjuvazinin her türlü baskıcı, otoriter, yasağcı, İşçi/Kürt/Alevi/Devrimci/Farklı Etnik Unsur/Kadın/Gençlik/Aydın düşmanı karakterini bünyesinde taşıdığını, olumlu görünen her adımının arkasında göreceli olarak, bütün çelişkileriyle birlikte sermayenin ve emperyalizmin hesaplarının yattığını başından beri söylüyoruz, yazıyoruz. Bu yönüyle ancak, sermayeye biat eden herhangi bir siyasi figürün olabileceği kadar "demokrat" olduğunu anlatmaktan dilimizde tüy bitti. Bu durumu görmeyen, görmek istemeyen liberaller nihayet "gözlerini açtı." Ama nasıl? Başbakan Erdoğan'ın Kars'taki insanlık anıtı için "Ucube" demesi ve alkol tüketimiyle ilgili kısıtlama getiren yönetmeliğe tepki gösterenlere "Aksırincaya, tıksırincaya kadar içiyorlar" ifadesini kullanması üzerine bugüne kadar AKP'ye sınırsız, koşulsuz destek veren liberaller pek "kırılmış". Bakın bu kırılmayı Erdoğan'ın dünya kadar liberal cephedeki bir numaralı yağdanlığı Ahmet Altan 15 Ocak tarihli "Erdoğan ve Kof Kabadayılık" başlıklı yazısında nasıl ifade ediyor: "(...) Başbakan Erdoğan, kendisini uyararı, yeniden ilerici, atlımcı, hakşinas, demokrat kişiliğine kavuşmasını isteyen herkesin 'ters yöne' girdiğine inanıyor (...) Biz eski yiğitliğini ve dürüstlüğüne özleyeceğiz (...) İnsanlar seni dürüstün, cesursun, hakşinassın diye sevdiler. AKP'yi Türkiye'yi daha özgür, daha ileri bir ülke yapacak diye desteklediler." Erdoğan, bu yazıya sadece iki gün sonra 50 bin liralık hakaret davası ile cevap verdi. Altan bu davaya da kızgınlığını 18 Ocak'ta şöyle dile getiriyor: "Tarihi değiştirmesini beklediğimiz, bu yolda çok da önemli adımlar atmış, savaşlar vermiş bir adamın bu hallere düştüğünü görmek üzüyor insanı. Hazreti Muhammed'in çok sevdiğim bir lafı vardır. 'Utanmadıktan sonra dilediğini yap' diyor. Başbakan'a tavsiyem, bu lafı yazdırıp başucuna asması"

Ahmet Altan'ın gerçekten yetenekli olduğunu teslim etmek ve kutlamak gerek. Bir kaç cümleyle bu kadar çok yanlış sığdırmak hakikaten zor ve ciddi bir iş! Her şeye rağmen ara fazla açılmasını diye peygamberden alıntı yapmalar, "ne olur eski haline dön de, yine seni sevelim, eski güzel günlerimize dönelim" mealindeki yaranma mesajı da cabası!

Erdoğan'ın "ilericiliği", "demokratlığı" ne imiş acaba? İşçi sınıfını ve bütün emekçileri topyekün sefaletle, iş güvencesinden, sağlık sigortasından yoksun bırakan İş Yasası'nı, SSGSS'yi, henüz bugünlerde Torba Yasaları çıkaran "ilericilik" mi? Kürtleri, devrimcileri, sosyalistleri, onurlu aydınları, gazetecileri zindanlara tıkan Terörle Mücadele Yasası'nı çıkarırken, 2000'e yakın BDP'liyi tek bir delil olmadan iki yıldır zindanda tutan, 2010 yılı ile 2015 yılı arasında 40 bin 26 kişi kapasiteli 86 yeni cezaevi yapmayı planlayan, sadece 2010 yılında ve sadece Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nde 23 bin 573 insan hakları ihlali yaşanan, geçen yıl Türkiye'yi 278 dava ile Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde en fazla mahkûm olan birinci ülke yapan "demokratlık" mı?

Peki ya "yiğitliği"? Tekel işçilerini biber gazı ve coplarla dağdıtıran, üniversitelileri gençleri dövdüren, hamile kadınların çocuklarını düşürtecek kadar tekmeleten "yiğitlik" mi? Daha dün İsrail'e "One Minute" kabadayılığı yapıp, Tunus'ta, Mısır'da yüzlerce insanın (kendilerinin verdiği değerle "Müslümanın") ölümüne karşı üç maymun rolünü oynayan, ya da Wikileaks belgeleriyle ayyuka çıkan CIA'nin "terör şüphelilerini" sorguladığı işkence uçaklarının 2002'den 2006'ya kadar Türkiye'nin hava sahasını yüzlerce kez kullanmış olduğunun ispatlanmasına karşı dut yemiş bülbüle dönen "yiğitlik" mi?

Ama kabul edelim ki Erdoğan gerçekten de "dürüst"? Referandum sürecinde "Önemli olan boy değil, önemli olan soy, soy!", "Tek dil, tek ülke, tek bayrak tartışılmaz" diyerek ırkçılığını itiraf edecek kadar, 2006'da "Kadın da olsa, çocuk da olsa güvenlik güçleri gereğini yapacaktır" sözleriyle kadınları, çocukları hedef göstererek devlet şiddetini ve terörünü açıkça övecek kadar dürüst!

Biz liberallere, henüz Erdoğan'ın ve hiçbir AKP'linin tek kelime bile etmediği, Mutki'den, Elazığ'a aylardır her gün bir yenisi bulunan toplu mezarlara, sayıları şimdiden yüzleri bulan cesede iyi bakmalarını öneriyoruz. O mezarların toprakları ve çıkan "genç" insan kemikleri belki gözlerini açar!

Kürt hareketi yol ağzında

Kürt hareketi bir yol ağzında. Bir yanda, Kürtlerin varlığının kabul edilmesini sağlamak amacıyla düzen güçleriyle derinlemesine bir işbirliği yolu var. Öte yanda, yıllardır, on yıllardır denenmekte olan ve hep başarısızlığa uğramış olan bu yolu terk ederek Kürt halkının yüzünü işçi sınıfına çevirmesi amacıyla sosyalistlerle bir cephe kurulması var.

Birinci yolu Kürt partileri uzun yıllardır deneyip duruyorlar. 2000'li yılların büyük bölümünü, özellikle son birkaç yılı, Kürt hareketi AKP'den bir şeyler umut ederek geçirdi. 2007 seçim kampanyası esnasında DTP başkanı Ahmet Türk AKP azınlık hükümeti kurmak zorunda kalırsa, o hükümete güvenoyu bile vereceklerini açıkladı. AKP hükümetinin, "açılım" olarak anılan ve aslında Barzani ile ittifak içinde Kürt hareketini tasfiye etmeyi amaçlayan politikası, Kürt hareketi tarafından, gerçek doğası kavranana kadar, büyük bir sevinçle karşılandı.

Ama Kürt hareketi sadece AKP'ye ilişkin hayaller beslemedi. 1991 seçimlerinde SHP'den milletvekili seçilerek meclise giren Kürt milletvekilleri, meclisten birer mücrim gibi uzaklaştırılmadan önce çatısı altında meclise girdikleri partiden ihraç edilmişlerdi. Hem de bir hiç uğruna, bir Kürt konferansına katıldıkları için! 2004'te, Karayalçın'ın yönetimindeki SHP eskisinin silik bir gölgesiydi, ama Kürt hareketi seçimlere yine de onun çatısı altında girmeyi deneyecekti. Daha sonra Karayalçın'ın Kürtlere sırtını bir kez daha döndüğünü görecekti

TÜSİAD

2010 yılında AKP'nin anayasa değişikliği meclisin gündemine geldiğinden itibaren BDP yüzünü yeni bir politik çizgiye döndü. Anayasa oylamalarında genel kurula girmedi, referandumda Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi'nin baş mimarı oldu. Referandumdan sonra ise, yine BDP'nin inisiyatifleriyle burjuvazinin iki cephesi, İslamcı ve Batıcı-laik cephele karşısında bir üçüncü cephe, bir emek ve özgürlük cephesi kurulması somut biçimde gündeme geldi. Yani Kürt hareketi burjuvaziden bütünüyle bağımsızlaşmaya ve işçi sınıfı ve emekçilerle bir cepheye doğru yürümek üzere sosyalistlerle kalıcı bir ittifak kurmaya yöneliyordu.

Ne var ki, arka planda hareket başka eğilimleri de sergiliyordu. Bunlardan biri BDP'nin TÜSİAD ile kurmaya başladığı özel ilişki idi. TÜSİAD'ın Diyarbakır çıkartması, derneğin başkanı Ümit Boyner'in Kürtçe hitabı, Baydemir'le halay çekmesi, daha sonra BDP'nin iki eşbaşkanının TÜSİAD'a yaptığı ziyaret esnasında kurulan ilişkinin sıcaklığı, bütün bunlar iki odak arasında özel bir ilişki kurulduğunu gösteriyor. O zaman ortaya bir soru çıkıyor: emek ve özgürlük cephesinde kaderini işçi sınıfına bağlamaya yönelik BDP, aynı anda işçi sınıfının baş düşmanı tekelci sermayenin en önemli örgütü TÜSİAD ile nasıl yürüyecektir?

Kurulmakta olan bu özel ilişkinin TÜSİAD açısından anlamının bir boyutuna, Gerçek'in Ocak sayısında yoldaşımız Şiar Rışvanoğlu, başka hiçbir yorumcudaki görülmeyen bir ışık tuttu. TÜSİAD, İslamcı sermayenin Irak'ın Kürdistan Bölgesi'nde elde ettiği üstünlüğü dengelemek için Türkiye Kürtleriyle özel bir yakınlık kuruyordu. Bu, kendi başına TÜSİAD'ın Kürtlerden başka ne beklediğini de gösteriyor. TÜSİAD, sadece MÜSİAD'a karşı ekonomik mücadelesinde değil, AKP'ye karşı politik mücadelesinde de Kürt hareketinin gücünden yararlanmak istiyor.

Kılıçdaroğlu

Elbette TÜSİAD siyasi bir önderlik olmadığından, Batıcı-laik sermaye kampı için AKP karşısında esas hazırlanan adayın Kılıçdaroğlu olduğu ortada. Her ne kadar durumun pek de umutvar olmadığı anlaşılıyor olsa da, son dakikaya kadar elden gelen yapılabilecek. İşte burada BDP'nin CHP ile henüz resmen kurulmamış olan ilişkisi gündeme geliyor.

Hatırlanacağı gibi, Kasım ayında Paris'teki Sosyalist Enternasyonal toplantısı esnasında CHP-BDP işbirliğini Kürt tarafından BDP eşbaşkanı Selahattin Demirtaş ortaya atmıştı. CHP içinde bu tür bir işbirliğini düşleyenler olduğu bir sır değil. Örneğin Tarhan Erdem açıkça bu yönde çağrı bile yaptı. Gürsel Tekin ikide bir CHP'nin seçimden % 37 ile çıkacağını söyleyip duruyor. Bunun tuhaf bir rakam olduğu ortada. Neden % 35 ya da 40 değil de, % 37? Cevap CHP'nin zaten var olduğu düşünülen % 30 oyuna Kürt hareketinin geleneksel % 7'si eklenince ortaya çıkıyor! Ne var ki, Kılıçdaroğlu buna henüz yanaşmış görünmüyor.

Oysa Kürt tarafında CHP konusu canlı. Öcalan'ın da CHP ile "görüşülmesini" tavsiye ettiği haberleri duyuluyor. Zaten daha önce, Kılıçdaroğlu seçildiğinde açıkça söylemişti bunu.

Anayasa

12 Eylül referandumunu gerek sosyalist sola, gerekse Kürt hareketine zehirli bir miras bıraktı: bir "sivil anayasa" merakı. Gerçek gazetesi yeni bir anayasa sorununu siyasi mücadelenin merkezine yerleştirmenin gerek işçi ve sosyalist hareket, gerekse Kürt hareketi için ne kadar tehlikeli olduğunu aylardır anlatmaya çalışıyor. Ocak ayının sonunda İstanbul'da düzenlenen anayasa konulu konferans işaret ettiğimiz olumsuzlukların bir bölümünün cisimleşmesi gibi.

Yanlışlar konferansın adından başlıyor: "Herkesin anayasası". Sınıflı toplumda, ezenle ezilenin olduğu toplumda, bir anayasa nasıl "herke-

sin anayasası" olur? Ancak hâkim güçlerle, burjuvazi ile, devlet kadrolarıyla sonuna kadar uzlaşmaya hazır olanlar "herkesin anayasası"ndan söz edebilirler. Ne acı ki, bu başlıkla düzenlenen bir toplantının çağrıcıları arasında sadece Kürt hareketinden sembol isimler yok. Daha da çarpıcısı sosyalist hareketten de temsilciler var.

Çağrıcılar listesi Gerçek'in baştan beri işaret ettiği bir başka sorunu ortaya koyuyor: biz anayasa takıntısının Kürt hareketini de, işçi hareketini de liberallerin yanına iteğine ısrarla işaret ettik. Bakın bu konferansın çağrıcıları arasında kimler var: Adalet Ağaoğlu, Ahmet İnsel, Baskın Oran, Halil Berktaş, Murat Belge, Nabi Yağcı, Oral Çalışlar, Şenol Karakaş, Tarhan Erdem. Radikal gazetesi destekli Taraf sosyetes! Oysa bu insanlar AKP'nin anayasasını onaylamadığı için daha önce BDP'yi her platformda eleştirmişlerdi. Son haftalardaki düş kırıklıkları dışında bunlar (bir-iki hariç) zaten AKP destekçisi. Bunlardan Kürt hareketine hayır gelecek olsaydı, AKP'den gelirdi. "Kılavuzu karga olanın" demişler!

Nihayet konuşmacılar. İmzacılar arasında sosyalist partilerden isimler ve bağımsız sosyalist aydınlar var. Buna karşılık, konuşmacılar arasında tek bir Marksist yok! Ama liberal kayıyor. Anlaşıldığı kadarıyla, Cengiz Çandar konferansın sözüne en fazla itibar edilen konuşmacılarından. Onun konferansa önerdiği doğrultu ise Abdullah Gül çizgisini Tayyip Erdoğan çizgisine tercih etmek!

TÜSİAD, DİSK, BDP

Anayasa meselesi, görünüşteki aldatıcılığa rağmen aslında Kürt hareketini AKP'ye değil CHP'ye yaklaştıran eğilimi taşıyor. Çünkü anayasa takıntısı olan esas güç TÜSİAD. Kendine işçi hareketi içinde bir de partner buldu: DİSK başkanı Süleyman Çelebi. Hatırlanacaktır, Çelebi vaktiyle DİSK'in TÜSİAD ile anayasa konusunda "benzer" falan değil "aynı" düşündüğünü açıklamıştı. Şimdi geçtiğimiz hafta yaşanan anayasa konferansı faciasına benzer bir facia 28-29 Nisan günlerinde başka bir bağlamda yaşanacak. Bu kez TÜSİAD ile DİSK birlikte bir anayasa konferansına hazırlanıyor!

TÜSİAD Kürt hareketiyle de bu temelde bir yakınlık kuruyor aynı zamanda. Kürtlere bazı haklar karşılığında neoliberal bir anayasaya desteklerini almaya çalışacak.

Daire kapanıyor ama soru açıkta kalıyor: Kürt hareketi seçimini tekelci sermayeden mi, işçi sınıfından mı ya da başka biçimde sorarsak TÜSİAD'dan mı, sosyalist hareketten mi yana yapacak?

KCK Davasında son perdede Kürt halkının temsilcilerinden rest: Biz bu oyunda yokuz!

Tarihi KCK davasının 18. duruşması, 28 Ocak 2011 Cuma günü yapıldı. Duruşmada partimizi temsilen, yine Devrimci İşçi Partisi Girişim Kurulu üyesi yoldaşımız Kemal Şahan gözlemci olarak, yoldaşımız Şiar Rışvanoğlu ise tüm sanıklar vekili sıfatıyla avukat olarak katıldı.

Duruşmanın sabahki oturumunda, tüm sanıklar adına konuşan Batman Belediye Başkanı Nejdet Atalay yaklaşık bir saat süren konuşmasında davaya ilişkin siyasi bir perspektif sundu. 18 duruşmadır başta anadilde savunma hakkı olmak üzere tüm taleplerinin reddedildiğini, davanın siyasi bir dava olduğunu ve kendilerinin şahsında bütün Kürtlerin yargılandığını belirterek, bu durumun kabul edilemez olduğunu söyledi. "Anadil kanunlarla sınırlandırılmayacak bir haktır" diyen Atalay, mahkemenin ısrarla bunu reddettiğini vurguladı.

Doğru zamanlama, yerinde tavır: Biz artık yokuz!

Atalay yargılama süresince kendilerini kendi dilerinde ifade etmelerine izin verilmediğini hatırlatarak, kendilerine ihtiyaç olmadığı düşüncesi ile duruşmaya katılmayacaklarını açıkladı. Atalay, Atalay'ın konuşmasının ardından bütün sanıklar duruşma salonundan dışarı çıkmak için ayağa kalktı. Sanıkların dışarı çıkmasını engellemek için ek jandarma kuvveti duruşma salonuna gelerek sanıkların önünde barikat kurdu. Buna rağmen sanıklar 10 dakika boyunca mahkemenin tavrını ayakta alkışlayarak protesto etti ve ardından salonu terk etti. Bu protesto sahnesine sanık yakınları ve izleyiciler de alkışlarıyla katıldı. Ardından mahkeme başkanı duruşmaya ara verdi.

Bir T.C. kurumu olarak mahkemenin komik tavrı: Siz terk etmediniz, biz kovduk!

Öğleden sonra Mahkeme Başkanı Menderes Yılmaz ise komik bir biçimde yaşananlarla ilgili aldıkları kararı okudu. "Sabahki oturumda sanıklardan Nejdet Atalay, tüm sanıklar adına beyanlarda bulunmuş, ardından tüm sanıkların ayağa kalkıp, alkışlayarak salonun disiplinini bozdukları görülmüştür. Bu nedenle ara verilerek sanıklar duruşma salonundan çıkarılmış, sanıkların yokluğunda yargılamanın yapılmasına karar verilmiştir" dedi. Bu komik açıklama üzerine söz alan sanık avukatları, müvekkillerinin bulunmadığı bir salonda savunma yapmak istemediklerini belirterek, duruşma salonundan ayrılacaklarını söyleyerek hep birlikte salonu terk etti. Avukatların ardından BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş ve Genel Başkan Yardımcısı Gültan Kışanak'ın da aralarında bulunduğu diğer izleyiciler ve sanık yakınları da salonu terk etti.

Kimsenin kalmadığı duruşma salonunda mahkeme heyeti, sanıkların tutukluluk halinin devamına ve bir sonraki duruşmaya zorla getirilmelerine karar vererek, duruşmayı 1 Şubat 2011 tarihine erteledi.

Son perde: Zorla getirme kararı

1 Şubat'ta yapılan duruşmada ise zorla getirilen sanıklar, kendi iradeleri dışında mahkemede bulduklarını belirterek, mahkemenin tutumunu kimlik tespiti dâhil sorulan hiçbir soruya cevap veremeyerek protesto etti. Duruşmada sanıklar adına söz alan Av. Meral Danış Beştaş, mahkeme heyetine tarafsızlığın ortadan kalkması nedeniyle çekilme haklarını hatırlattı. Heyetin çekilmeye ilişkin red kararının açıklanmasından sonra ise avukatlar, mahkemenin tarafsızlığını yitirdiği gerekçesiyle reddi hakim talebinde bulundu.

Mahkeme, hakim in reddi talebini yetkili mahkeme olan Diyarbakır 4. Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderdi. Ayrıca bundan sonraki duruşmaların toplu yapılmamasına, sıralamaya göre belirlenecek grupların getirilmesine karar vererek, duruşmayı 19 Nisan tarihine erteledi.

CHP: Seç seç al!

CHP'nin ne kadar zavallı bir parti olduğu her geçen gün daha fazla ortaya çıkıyor. Ergenekoncuların alternatifi, MHP ile ittifak isteyenler! Seç seç al.

Ergenekon davası ilk başladığında CHP'nin o dönemde başında olan Deniz Baykal "ben Ergenekon'un avukatıyım" demişti. Yani Türkiye'de İkinci Dünya Savaşı'ndan beri bütün ilerici güçlere savaş açmış olan kontrgerillanın savunucusu olduğunu ilan etmişti. Sonra Kılıçdaroğlu geldi. Demokrasi yanlısı, "ulusalcılık" denen askeri diktatörlük çizgisinin karşısında yer alan birçok insan safiyetle, CHP'nin Ergenekon doğrultusunda politika yapmaktan vazgeçerek biraz daha ezilenlerden yana yöneleceğini umdu. Ama son günlerde yaşananlar, CHP'nin Ergenekon'un avukatı olmakla yetinmeyip Ergenekon'un partisi haline geleceği izlenimini doğuruyor.

CHP'nin Ergenekon'u sahiplenmesi tartışmasını alevlendiren iki ayrı gelişme oldu. Birincisi, sosyal kontrgerillacı Yalçın Küçük Silivri'deki tutukluları CHP'den milletvekili yaparak kurtarma planını açıkladı. Küçük'ün aynı zamanda Kılıçdaroğlu'ndan randevu isteyeceğine dair bir söylenti dolaşiyor. Küçük çeşitli televizyon kanallarında ve internette izlenebilen konuşmasında Kılıçdaroğlu'na hitaben şöyle diyor: "Sevgili Doğu Perinçek'i, sevgili Tuncay'ı, sevgili Balbay'ı, sevgili Haberal'ı, büyük komutan Çetin Doğan'ı, büyük komutan Hasan İğsız'ı meclise sokacaksınız." (Küçük'ün bu isimlerin bazılarını da MHP'den milletvekili seçtirmeyi savunduğunu söyleyenler var. Yakışır. Ancak yukarıda alıntılanan konuşmasında Küçük'ün MHP için adı geçen adaylardan en azından Haberal'ı Kılıçdaroğlu'na önerdiği görülüyor.)

Küçük dışarıdan böyle bir öneri yaparken, parti içinde de Genel Sekreter Süheyl Batum Ergenekonculara sahip çıkıyor. Batum, Silivri'deki duruşmalara gidiyor, oradaki "ulusalcı" kalabalık, CHP'nin Balbay ve Özkan'ı milletvekili yapması ge-

rektiği yolunda tezahürat yapınca, "mesajınızı aldım" diyor. Ayrıca Silivri sanıklarını partiye üye yaparak veya başka yollarla mutlaka kurtaracaklarını söylüyor.

Eğer böyle bir gelişme olursa, CHP'nin avukatlıktan "illegal örgüt" Ergenekon'un "cephe örgütü" olmaya terfi edeceği açık!

"O Gürsel'i tasfiye edeceğiz!"

Yalçın Küçük aynı konuşmasında gayet sert ve kararlı bir ifadeyle CHP'nin eski İstanbul İl Başkanı, şimdi ise genel başkan yardımcılarında biri olan Gürsel Tekin'e düşmanlığını da saklamıyor ve onu tasfiye edeceklerini ileri sürüyor. Burada "tasfiye edeceğiz" fiilindeki "biz" in kim olduğu pek açık değil. Anlaşılan CHP içinde ve dışında el ele çalışan Ergenekon lobisi.

Şimdi bunu duyan, demek ki Gürsel Tekin bu halk düşmanı Ergenekon'un karşısında ki sosyal kontrgerillacı Yalçın Küçük ona bu kadar düşman diyecektir. Tekin İstanbul İl Başkanı olduğundan bu yana çarşafılları partiye yazdırmakla, Kılıçdaroğlu ile birlikte yürüttüğü 2009 İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı seçimlerinde güya

emekçi sınıflara duyarlı davranmakla, kendisi de Ergenekoncu bir çizgi izleyen Önder Sav'ın nefretini kazanmakla dikkat çekmiş bir şahsiyet. Sosyalist solda ve sendikalarda bazıları "işte, bizim CHP'de destekleyeceğimiz adam" diyebilirler.

Aceleciler davranışları. Gürsel Tekin, yakınlarda bir demec vererek seçimlerden sonra CHP'nin MHP ile koalisyon kurmasını savundu! Bunu ancak bir şekilde açıklamak mümkün. Süheyl Batum/Yalçın Küçük çizgisi de, Gürsel Tekin de aslında Ergenekoncu. Çünkü Ergenekon adıyla anılan kontrgerilla çok uzun yıllar MHP ile iç içe çalışmıştır. Ancak Batum/Küçük çizgisi, Ergenekon'un yeraltı kanadı ile ittifakı savunurken, Tekin daha "demokrat" biri olarak legal kanadı ile işbirliği öneriyor!

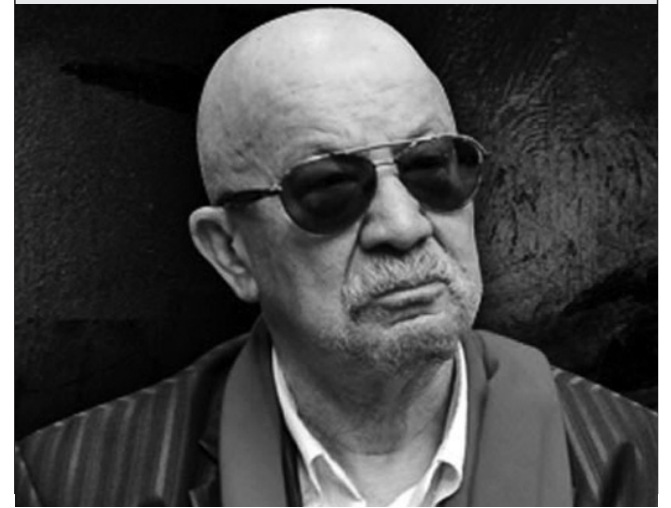
Gürsel Tekin'in bu önerisi, CHP örgütünde sert (!) tepkilere yol açtı. Pek "ilerici" İstanbul milletvekili, adı yolsuzluklara karışmış, yumurta olaylarından sonra öğrencileri Meclis'e sokarak yatıştırmaya çalışmış olan Mehmet Sevigen Tekin'e karşı çıktı. Sevigen görünüşte MHP ile ittifaka karşı çıkıyordu, ama aslında söylediği tamı tamına şuydu: "Seçimden önce böyle şeyler söylenirse bu CHP'ye prestij kaybettirir. Seçimden sonra her şey konuşulur." Yani Sevigen'in Tekin'e sitemi MHP gibi faşist bir parti ile ittifak önermesi değil, bunu şimdi yapmasıydı. İstanbul milletvekili Sevigen, seçimlerde ÖDP, Halkevleri, belki de EMEP ve TKP'nin, hatta çok daha radikal görünüşlü örgütlerin desteğini alabileceğini umduğu için Tekin'e kızıyor: İşleri ne diye zora sokuyorsun?

CHP'yi desteklemeyi hayal eden sendikacılar ve solcular, biraz daha düşünseler iyi ederler!

"Sosyal kontrgerillacı" nedir?

Yalçın Küçük, Türkiye'nin Sovyet yanlısı Stalinist solunda, hatta daha devrimci eğilimler taşıyan örgütlerde epey sempati toplamış biridir. Vaktiyle Bekaa Kampı'nda, daha sonra da Avrupa'da PKK ile kurduğu ilişkiler de onu Kürtler nezdinde makbul biri yapmıştır. Son yıllarda AKP hükümetine karşı gözünü bürüy-en kinle bütünüyle askeri darbe ve kontrgerilla yanlısı bir politika izlemiştir. 1960'lı ve 70'li yıllarda işçi sınıfı örgütlerine ve sola, 80'li ve 90'lı yıllarda da Kürt hareketine karşı katliam politikası izleyen kontrgerilla örgütüne ("Susurluk", "derin devlet", "Ergenekon" gibi adlarla biliniyor) sosyalist soldan sahip çıkılması karşısında yoldaşımız Sungur Savran Küçük'ü "sosyal kontrgerillacı" olmakla suçlamış, buna karşılık Yalçın Küçük yoldaşımıza cevap vermek yerine burjuva mahkemelerinde hakaret davası açmıştı.

O tartışma sırasında birtakım solcular Yalçın Küçük'ü savundular, Savran'a eleştiriler yönelttiler. Küçük'ün şimdi darbeci paşaları milletvekili yapmak için her zaman karşı olduğu CHP'yi de benimsemesi karşısında bütün sosyalistlerin kendi tutumlarını belirlemeleri sağlıklı olur!

Büyük iller kapitalistlere teslim!

CHP'de milletvekilliğine adaylığını koymak isteyenler il yönetimlerindeki görevlerinden istifa etmek zorunda kaldılar. Bunun üzerine Kılıçdaroğlu yönetimi yeni il başkanları atadı. Atamalar son derecede anlamlı. "Devrimci" Kılıçdaroğlu, herhalde "68 ruhuyla" ve son kurultayda kendisine uygun görülen Che beresinin hızıyla, İstanbul'a Doğan Holding'in koordinatörlüğünü yapmış bir burjuvayı atadı! Dikkat, seçim meçim yok, Kılıçdaroğlu kendi atıyor! İzmir'e de pek anti-emperyalist (!) Ulusal Sanayiciler Derneği'nin (USİAD) İzmir temsilcisi bir kapitalisti. Doğan Holding pek uydu, çünkü bilindiği gibi bu holding Erdoğan'ın Batıcı-laik burjuvazinin saflarında (Uzanlardan sonra) en çok hırpaladığı kapitalist kuruluş. Kılıçdaroğlu'nun AKP'yi geriletme için CHP'de yapılan bir operasyon olduğunu daha sembolik olarak hiçbir şey ifade edemezdi. Abartmayın denecektir. CHP'nin büyük illere atadığı bütün başkanlar kapitalist değil. Ankara'ya atanan il başkanı kendisini Marksist olarak sunan bir ODTÜ öğretim üyesi. O da yakışır! Böyle vitrin olacak ki, Kılıçdaroğlu "ben solcuyum" desin ve sosyalistlerin kapitalistlere oy taşınmasını sağlasın. CHP'ye vitrin olanlar neye hizmet ettiklerini iyi düşünsünler!

Tunus devriminden ilk dersler

Bugün yaşanan, diktatörlerin devrilmesi ve rejimlerin yıkılması anlamında bir politik devrimdir. İşsizliğe ve yoksulluğa çözüm sadece ve sadece üretim araçlarının özel mülkiyetine son verecek olan, tüm nüfusa çalışma hakkını sağlayacak, eğitim, sağlık ve ulaşımı parasız hale getirecek bir sosyal devrimdir.

Bu sadece bir başlangıç:

Kurtuluşun yolu sürekli devrimdedir!

Tunuslu işçiler ve emekçiler içinde buldukları durumdan sorumlu tuttıkları Tunus diktatörü Zeynel Abidin Bin Ali'yi kendi mülkü zannettiği ülkeden apar topar uçakla kaçmak zorunda bıraktılar. Hiç kuşkusuz ki Tunus'taki bin bir melanetten Zeynel Abidin Bin Ali ve onun gerici partisinde kümelenmiş işçi-emekçi düşmanları sorumludur. Ama bunların kovulmasıyla iş bitmiyor. Öncelikle, bölünüp parçalanarak emperyalizme yem olmuş Arap dünyasına hükmeden diğer diktatörlerin yıkılması gerekir. Mısır'ın devrim kervanına katılması, diğer Arap ülkelerinin de isyanlarla sıraya girmesi devrimin doğasındaki sürekliliği gözler önüne seriyor.

Ama devrim sadece yayılarak değil derinleşerek de sürmelidir. Ne reform vaa-diyle kitlelerin karşısına çıkan çeşit çeşit burjuva demokratları, ne de İslamcılar işsizlik ve yoksulluğu yaratan kapitalizm bataklığını kurutmaya niyetlidir. Onlar da aynı bataklıktan besleniyor çünkü. Fabrikalar, tarlalar, tüm üretim araçları özel mülkiyette oldukça işçiler emekçilerini patronlara satmayı sürdürecektir.

Yani sömürü devam edecek ve işsizlik baki kalacaktır.

Bugün yaşanan, diktatörlerin devrilmesi ve rejimlerin yıkılması anlamında bir politik devrimdir. İşsizliğe ve yoksulluğa çözüm, sadece ve sadece üretim araçlarının özel mülkiyetine son verecek, tüm nüfusa çalışma hakkını sağlayacak, eğitim, sağlık ve ulaşımı parasız hale getirecek bir sosyal devrimdir.

Arap devrimini

ancak işçi sınıfı zafere ulaştırabilir!

Tunus'ta başlayan Arap devrimi emperyalizme ve Siyonizme daha baştan büyük bir korku salmıştır. Şimdiden Arap dünyası ayağa kalkmış, bölgenin ve dünyanın diğer emekçi halkları gözünü bu devrime çevirmiştir. Arap devrimine ağırlığını koyan işçi ve emekçiler, emperyalistler tarafından çizilmiş sınırlar ve mezhep çatışmalarıyla bölünmüş olan Arap dünyası için yepyeni bir umut ışığı olmuştur. Bu umut ışığı emperyalizmin ve Siyonizmin kâbusudur. Tek ortak payda işçi ve emekçilerin ortak sınıfsal çıkarlarıdır. Aynı sınıfsal çıkarlar, bölgedeki diğer halklarla kurulacak kardeşlik köprüsünün de biricik dayanağıdır.

Devrimin kaderi ve önderlik sorunu

Tunus'ta başlayan devrimin zafere ulaşması elbette ki kendiliğinden olmayacak. Tarihte birçok devrim üstlendiği görevleri yerine getirmeden yarıda kalmış, bazen de tümten yenilmiştir. Bugün devrimin kaderi hem ulusal hem de uluslararası ölçekte devrimci bir önderliğin oluşup oluşmamasına bağlıdır. Tunus'taki devrimde kitleleri seferber eden ve büyük ölçüde yönlendiren güç, ülkenin en büyük sendikal örgütülüğü olan UGTT sendikası olmuştur. Yıllarca devletle uyumlu biçimde varlığını sürdüren bu sendikanın tek başına devrimi sonuna kadar götürmesi beklenemez. Ülkenin eski komünist, şimdinin sol liberali Et-teccid (Yenilenme) hareketi devrime önderlik etmek yerine "demokrasi" adına devrimci kitleleri yatıştırılmayı ilk hedef olarak benimseyen "milli birlik hükümeti"ne

İşsizlik ve yoksulluğa karşı isyanın kahramanı: Muhammed Buazizi

26 yaşında ve üniversite mezunu olan Muhammed Buazizi işsiz kaldığı için seyyar satıcılık yapıyordu. Meyve ve sebze sattığı arabasına polisin el koymasını protesto etmek için kendini yakan Muhammed kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi. Tunus'ta nüfusun %53'ü 29 yaşın altında ve bu genç nüfus arasındaki işsizlik oranı %55'i aşmış durumda. İşte bu işsizlik ve yoksulluk yıllar yılı Tunus'u patlamaya hazır bir barut fıçısı haline getirmişti. Muhammed'in yanan bedeni ise Tunus'ta devrimi ateşleyen bir kıvılcım oldu. Tunus devrimci bir kitle seferberliği ile çalkalanırken, yine işsizlik ve yoksulluğun pençesinde kıvrılan ülkelerde de benzer eylemler gözlemlendi. Mısır, Cezayir, Moritanya, Suriye ve Yemen'de kendini yakanlar oldu. Muhammed Buazizi'nin ölümü trajik bir olay olarak basında yer alıp kısa sürede hafızalardan silinebilirdi. Ama başta Tunuslu emekçiler olmak üzere ayağa kalkan Arap işçi sınıfı Muhammed Buazizi'yi bir devrim kahramanı yaptı. Muhammed'in yanan bedeni isyan eden işçi ve emekçilerin elinde geleceği aydınlatan bir meşaleye dönüştü.

bakan vererek karşı-devrimci bir tutum almıştır. Devrimi sürdürme iddiasını taşıyabilecek radikal devrimci unsurlar ise henüz oldukça zayıf gözükmektedir. Tunus'ta İslamcı hareket Mısır'daki Müslüman Kardeşler kadar güçlü olmasa da önemli bir faktördür. Mısır'da Müslüman Kardeşler'in inisiyatif kazanması Tunus'ta da ciddi anlamda bir İslamcı yönelişi gündeme getirebilir. Burjuvazinin işçi sınıfını alt edemediği ama işçi sınıfının da siyasal anlamda galip gelmediği bir pat durumunda ordu siyasal bir

aktör olarak devreye girebilir ve hakem rolüne soyunarak burjuva rejimini yeniden sağlamlaştırabilir. Tüm bu gelişme olasılıkları göstermektedir ki İslamcı ve burjuva önderliklerin elinde devrimin yenilmesi kaçınılmazdır. İşçi sınıfının öncüsünü örgütleyerek isyanı yönetecek bir devrimci parti, isyanın ateşi içinde adım adım oluşur ve güç kazanırsa, o zaman sosyalizm, işçi ve emekçi kitlelerin önünde gerçek bir alternatif olarak belir-meye başlayacaktır.

Amerika "dizayn" ediyormuş!

Ulusalcıların hezeyanı dinmiyor. İşçi sınıfına ve emekçilere tamamen tepeden baktıkları için onların bütün dünyayı sarsacak eylemlere girebileceğine zaten inanmayan bu aklı evvel elitistler, mutlaka "daha büyük" güçler arama eğilimine giriyorlar, sanki halktan büyük bir güç olabirmiş gibi! Vardıkları yer, "Amerika bölgeyi kendi çıkarları yönünde yeniden dizayn ediyor!" Kanıt? Sıfır! İsrail telaş içinde imiş, aldırma! ABD ve AB Tunus'ta bir ay boyunca dut yemiş bülbüle dönmüşler, hatta Fransa Dışişleri Bakanı bin Ali'ye işçileri bastırma için Fransız güvenlik güçlerini önermiş, ne beis! ABD Mısır'daki ayaklanma karşısında bütün dünyanın önünde çarşafa dolanmış, ne gam! Bunların hepsi tiyatrodur.

ABD'yi kadir-i mutlak görenler, emperyalizme kaçınılmaz biçimde yardım etmiş olurlar.

Devrimler dönemi bitti diyenler: Devrimler çağı sürüyor ama sizin devriniz geçiyor

Yıllarca dünyada ve Türkiye'de devrimler çağının sona erdiğini, artık sınıf mücadelesinden bahsetmenin anlamsız olduğunu vaaz edenler pek el üstünde tutuldu. Çünkü onlar işsizlik, yoksulluk ve sömürüyle boğuşan emekçi halk kitlelerine umutsuzluk aşıyordu. Biz devrimciler ise hâlâ kurtuluş yolunun devrimde olduğunda ısrar ettik. Devrimler çağının devam ettiğini, çünkü bir avuç sömürücü azınlığın emekçi çoğunluğa hükmetmeye devam ettiğini ve bu düzenin böyle gitmeyeceğini söyledik. İsyân ederek başlarındaki diktatörü deviren Tunuslu kardeşlerimiz, onların yolundan giden Mısırlı işçi ve emekçiler bu tartışmaya son noktayı koymuştur.

Yaşasın Mısır devrimi! Yaşasın Arap devrimi!

Mübarek son kozunu oynuyor. Şiddeti bahane ederek bir süre daha iktidarda kalmaya çalışmak istiyor. Bu uğraşı sonuç vermese bile ordu devreye girebilir ve bir darbe gerçekleştirebilir. Bu oyunun bozulması için isyan eden Mısır halkının başladığı işi bitirmesi, politik devrimi sonuna kadar götürerek Mübarek'i devirmesi, bu yolda kendini savunmak için silahlanması gerekiyor. Bu mücadelede biz işçi sınıfı devrimcilerinin yeri Mısır halkının yanındır!

Tunus devriminin ardından Arap devriminin ikinci ayağı Mısır oldu. Mısır'ın Arap dünyası içindeki yeri son derece önemli. Tarihsel ve toplumsal gerçekler sonradan gelen Mısır devrimini Arap devriminin merkezine yerleştiriyor. Devrimlerin doğasında bu var. Lenin bile 1917 devrimin ardından eğer devrim Almanya'ya sıçarsa önderliğin de Almanya işçi sınıfına geçeceğini ve bunu seve seve kabul edeceklerini söylemişti. Tabii ki Mısır'da henüz sosyalist bir devrim olmuyor. Olan biten şu anda 30 yıllık Hüsnü Mübarek diktatörlüğünün yıkılmasıdır. Bu anlamda Mısır'daki de Tunus'taki gibi bir politik devrim olacaktır. Ancak şurası kesindir ki bugün Mübarek'i devirmek için sokakta ve kitlesel biçimde devrimi öğrenmeye başlayan Mısır halkı yarın sosyal sorunlarının çözümünü de aynı metotla yani devrimle yapmaya çok daha yakın olacaktır. Toplumun ve ekonominin sosyalist temellerde kökten bir dönüşüm yaşayacağı sosyal bir devrimin geleceği ise Mısır işçi sınıfının devrimci bir önderlikle bütünleşip bütünleşmeyeceği ile ilgilidir.

Özgürlük sokakta

Mübarek rejiminin devrilmesi ne kadar önemli ise yerine neyin geleceği de elbette ki o kadar önemlidir. Ne Müslüman Kardeşler'in ne de küresel emperyalizmin memuru olarak kariyer yapan Muhammed El Baradei'nin kitlelerin yaşadığı devasa sosyal sorunların çözümünü sağlaması mümkündür. Çünkü onların, sorunların asıl kaynağı olan burjuva düzeni ile yani kapitalizm ile kökten bir sorunları yoktur ve olmayacaktır da. Ancak tüm bunlar Mısır devriminin öneminde ve güzelliğinde bir azalmaya yol açmıyor. Demokrasi ve özgürlüğü şık salonlardaki konferanslardan, milletvekili koltuklarından, sivil toplum faaliyetlerinden ibaret zanneden ikiyüzlü burjuva demokratları (her türlü sol liberal ve sosyal demokrat dahil) sokağa çıkan

milyonlarca emekçiden korkup "ya İslamcılar gelirse" diye sayıklayadursun, Mısır şimdiden bölgenin en özgür ülkesi haline geldi bile. 30 yıllık diktatörün 1 Şubat günü meydanlarda toplanan milyonlarca Mısırlı karşısında kekeleyerek yeniden aday olmayı düşünmediğini ilan etmek zorunda kalışına tüm dünya canlı tanıklık etti. Sokaklar devrim günlerinde 30 senedir hiç olmadığı kadar özgürdü. Türkiye ile tek bir karşılaştırma bile yeter. Türkiye'de sendikalar torba yasaya karşı meclis çevresinde eylem kararı aldığı anda hükümetin tavrı eylemi yasaklamak oldu. Oysa Mısır'da milyonlar Cuma günü için Başkanlık Sarayı'nda buluşmak üzere söz kesiyorlar. Ve şimdi herkes biliyor ki Mısır'ın kaderi Başkanlık Sarayı'ndan değil Mısır'ın sokaklarından belirleniyor. Tek kişinin ve onu çevreleyen oligarşinin hükümrancılığının yerine yüz binlerin hatta milyonların sokaktaki gerçek demokrasisi işliyor.

Mübarek'in dostları/devrimin düşmanları

Mısır devriminin dolaysız hedefi Hüsnü Mübarek'i devirmek. Mübarek ise gitmemekte ısrarcı. Kimin devrimin dostu kimin düşmanı olduğu da bu basit sorun etrafında gösterilen tutumlarda ortaya çıkıyor. Mübarek konuşmasında aday olmayı düşünmediğini söyledi ve iktidarını ancak seçimlerle terk edeceğini ilan etti. 2 milyon kişi karşısında kıvırtan Mübarek aslında "ben buradayım, gitmiyorum" dedi. Burjuva basını kitle ayaklanmasının meşruluğunu yok etmeye yönelik bu manevranın maşalığını yaptı. Öyle ya, Mübarek gelecek Eylül'de gideceğini söylemişti, o halde herkes evine dönmeli ve Eylül'ü beklemeliydi. Oysa kitleler sokaktayken ve birleşmişken güçlü olduklarını, Mübarek'in manevra yaptığını gayet iyi biliyor ve Mübarek düşmeden vazgeçmeyecekler. Bu yüzden uluslararası burjuva basını Mübarek'in açıklamasını

verirken kitleler gelişmeyi ayakta kalmasını havaya kaldırarak (ayakkabı Arap dünyasında çok güçlü bir öfke sembolü) "Mübarek defol" sloganlarıyla ve tüm gece meydanı terk etmeyerek karşıladı.

2 Şubat günü Mübarek'in örgütlediği sivil giydirilmiş polisler ve Mübarek yanlısı çeteler kitleye saldırdı ve çatışma çıktı. Aynı gün tarafsız gözükten ordu halka evine dön çağrısı yaptı. ABD, Mübarek'e reformlar için çağrı yaptı. Avrupa Birliği Konseyi Başkanı Herman van Rompuy ise şiddetin durdurulmasını istedi. Avrupa Birliği şiddetin durdurulmasını, sanki onlarca protestocuyu katleden Mısır hükümeti değilmiş gibi iki taraftan da talep ediyor.

ABD reformları Mübarek'ten istiyor. ABD hiçbir aşamada Mübarek'i desteklemediğini açıkça söylemedi. Üstü düzey bir ABD'li yetkili Mısır'daki çatışmaları Mübarek'e "yakın" birinin (dikkat edin Mübarek'in değil) kışkırttığını özellikle basına sızdırdı. Yani ABD hâlâ Mübarek iktidarını destekliyor. Ama bunu açıktan yapmıyor. Çünkü dünyanın bir numaralı emperyalist gücü kitlelerden korkuyor. Açıkça Mübarek'i desteklerse Mübarek'in devrilmesiyle kendisinin de kaybedeceğini biliyor. İşini perde arkasından yürütüyor ve olası gelişmeler ne olursa olsun bölgedeki etkinliğini korumak istiyor.

Yıllarca Ortadoğu'daki tek demokratik ülke olduğu yalanına yaslanan İsrail, açıkça Mübarek diktatörlüğünü savundu. Türkiye ise Erdoğan'ın ağzından Mübarek'i eleştirerek Arap dünyasında puan toplamaya çalıştı. Ama aslında Erdoğan'ın tavrı ABD'nin politikalarının süslü cümlelerle tekrarlanmasından ibaretti. Mübarek şimdilik buradayım, ama Eylül'de gideceğim demişti. Erdoğan da ABD'nin dediği gibi reform takvimi çağrısında bulundu. Kimden? Mübarek'ten? Onun da gerçek safı belli.

Mısır devriminin zaferi için

Mısır devrimi açık ve gizli düşmanlarına karşı mücadele ederek ilerleyecektir. Kitlelerin gücü devrimin baş düşmanı emperyalizmi açık tavır almaktan uzak tutuyor. Çünkü Mısır'daki ayağa kalkışın emperyalizme ve Siyonizme karşı bir savaşa dönüşmesinden korkuyorlar. Kuzu postuna girmiş kurt rolünü oynayan Erdoğan da endişeli. O da bölgede kazandığı prestijini yükselen Arap devrimiyle elinden kayıp gitmesini istemiyor.

Sonuçta Mısır'da her şeyin belli olacağı an yaklaşıyor. İki milyon kişinin Tahrir Meydanı'nı işgal ettiği sırada bir televizyon konuşması yapan Mübarek, ülkede kaosun hüküm sürdüğünü iddia ederek, huzur ve istikrarın sağlanmasının tek güvencesinin kendisi olduğunu savundu. Böylece son kozunu oynamış oldu. Bunun hemen ertesinde "Mübarek yandaşları" adı altında karşı devrimci çeteler ve sivil giyimli polisler halkın üzerine saldırdı. Dolayısıyla Mübarek son kozunu oynuyor. Şiddeti bahane ederek bir süre daha iktidarda kalmaya çalışmak istiyor. Bu uğraşı sonuç vermese bile ordu devreye girebilir ve bir darbe gerçekleştirebilir. Halka "evine dön" çağrısı yapan ordunun da bu tür bir saldırı olacağını önceden bildiğini düşünmek mümkün. Meydan çevresinde konuşlanmış olmasına rağmen ordunun uzun süre çatışmaları sadece seyretmesi ordunun müdahale için uygun koşulları beklediğini gösteriyor. Bu oyunun bozulması için isyan eden Mısır halkının başladığı işi bitirmesi, politik devrimi sonuna kadar götürerek Mübarek'i devirmesi, bu yolda kendini savunmak için silahlanması gerekiyor. Bu mücadelede biz işçi sınıfı devrimcilerinin yeri Mısır halkının yanındır!

02.02.2011

Mısırlı kardeşlerimizin devrimi savunmak için silaha ihtiyacı var!

Erdoğan suskunluğunu bozdu! Tunus'ta 219 kişi öldükten, Mısır'da ölü sayısı Birleşmiş Milletler'in rakamlarına göre 300'ü bulduktan sonra Başbakan Erdoğan konuştu. El-Cezire'nin tüm dünyaya canlı yayımladığı grup konuşmasında Mısır'daki gelişmeleri değerlendirdi. Ama ne ölenlerden bahsetti ne de katillerden.

Mübarek'in kurbanlarından çok firavunlara sahip çıktı! Hem Ankara'da hem Bişkek'te iki kez halkın Mısır'ın tarihi eserlerine zarar vermemesini rica etti. Bu kadar insan ölüyor, oralı değil. Bakın Bişkek'te devrim şehitleri için ne diyor? "100'ü aşkın şu anda Mısır'da insan ölmüş durumda. Bunun bu şekilde devamı iyi olmaz diye inanıyorum." Yok bir de iyi olur diye inansaydın! Hani katile katil derdin! Bu ne alttan alış. Tabii, 300

rakamını 100'e indirmek de bir başka hile. Erdoğan'ın yardımcıları Birleşmiş Milletler'e değil de hangi kaynağa güveniyorlar acaba?

Kitleler Mübarek rejiminin meşruiyetini yerle bir edene kadar bekle gör politikası izleyen Erdoğan, artık ayakta kalamayacağını Mübarek kendisi de kabul etmişken, şimdi de ABD ile birlikte "düzenli geçiş" i uygulamaya koymaya, yani devrim tehlikesini savuşturmak için kurnazlık yapmaya soyunuyor. Erdoğan kendi tavrının ABD emperyalizmi ile tam bir uyum içinde olduğunu da Obama ile yaptığı telefon görüşmesine referans yaparak özellikle vurgulamıştır.

"Açık söylüyorum; istismarcıların, kirli odakların, Mısır üzerine karanlık senaryoları olan kesimlerin inisiyatif almasına fırsat vermeden, Mısır'ın huzuru, güvenliği, istikrarı adına önce siz adım atın. Halkı tatmin edecek adımlar atın diyorum." Erdoğan'ın söylediği budur. Eğer Türkiye ABD ile, Erdoğan'ın kendi

açıklamalarında belirttiği gibi, "hemfikir" ise Mısır'da senaryoları olan başkalarıdır. Erdoğan Mübarek'e özgürlük için değil ABD'nin ve İsrail'in aleyhindeki olası gelişmelere engel olması için tavsiyelerde bulunmuştur. Gerçek budur.

Şu sözler çok dikkatli okunmalıdır: "Meşru ve doğal taleplerin karşılanması, istikrarın temin edilmesi hususunda hemfikir olduğumuz da bu telefon görüşmesiyle teyit edilmiştir." Hangi talepler meşrudur? Kitlelere göre "Mübarek defol!" en meşru taleptir. ABD ve Türkiye içinse seçimlere gidilmesi... Bu sözlerin ertesi gününde ne olmuştur? Mübarek yanlısı kitle silahlandırılarak halka saldırtılmıştır. Halka saldıran kitlenin sloganı ise şudur: "İstikrar için Mübarek'e evet!"

Bişkek konuşmasında ise Mübarek'in konuşmasını yeterli bulmayan Erdoğan diktatörden, daha hızlı işleyecek bir takvim ve geçici bir yönetim talep ediyor. Mısır'ın öteki siyasi partilerini dikkate

almasını öneriyor. Bugünkü rejimin kitlelere güven veremediğini, güvenin ancak bu unsurları da işin içine sokarak sağlanabileceğini söylüyor. İşte Obama'nın "düzenli geçiş" ("orderly transition") formülü somuta tercüme edilmiş halde! Unutmayalım, Obama da Mübarek'e reformların "şimdi" yapılmasını halka açık biçimde söylemiştir. Erdoğan Obama ile aynı karşı devrimci rolü oynuyor. Devrimi söndürmek için adımlar!

Erdoğan bir gün önce kitleleri şu sözlerle uyarıyordu: "Mısırlı kardeşlerimize de sesleniyorum; bütün bu direniş sürecinde silahtan uzak, ama tarihinize de sahip çıkın, kültürünüze de sahip çıkın, buna bu arada bana göre yara aldırmayın." Mısırlı işçilerin, emekçilerin, gençlerin ise şimdi esas ihtiyacı silahtır. Mübarek yanlısı haydutların milyonlara saldırmalarını engellemek için. Ölü sayısının 300'ün de çok üstüne yükselmesini engellemek için. Ordunun askeri bir darbe ile devrimi ezmesini engellemek için.

Grup Suni Deri'de kararlı direniş

Deri-İş'e bağlı bir diğer direniş ise Çorlu-Ulaş'ta Grup Suni Deri'de devam ediyor. Fabrikada örgütlenme çalışmalarını başarıyla tamamlayan ve yetkiyi alan Deri-İş, patronun sendikalaşmayı engellemek için işten çıkartma yapmasıyla direnişe geçti. İşten çıkartılan 15 işçi 10 Aralık'tan itibaren fabrikanın önünde çadır kurarak direniş başlattı. Mücadeleyi, dayanışmayı ve direnişi temsil eden çadır, defalarca patronun ve onun savunuculuğunu yapan jandarmanın saldırısına uğradı. Her saldırının ardından yılmadan çadırlarını yeniden kuran işçiler fabrikanın önündeki direnişlerini sürdürüyor. Grup Suni Deri'deki sendikal mücadele henüz toplu sözleşme yapılmadan bile kazanımlar elde edilmesine neden oldu. 12 saatlik çalışma saatleri 8 saate indirildi, yemeklerin kalitesi düzeltildi, haftasonu izinleri ve servis saatleri düzenli hale geldi, ücretler daha düzenli yatırılmaya başlandı.

Ancak tüm bunlar patronun sendikayı fabrikadan atmak için yaptığı baskılarla el ele gidiyor. Mahkemeye işkolu itirazında bulunan patron, grev kararı olmadığı ve fabrikada çalışma sürdüğü halde yasa-

dışı grev suçlamasıyla çadırın yıkılması için başvurularla bulunuyor. Hiçbir hak ve hukuk tanımayan patron, bu çabaları karşısında direnen işçilerin kararlı iradesini buluyor. 26 Ocak'ta fabrikanın önündeki çadırlarında ziyaret ettiğimiz işçilerin kararlılığını bu sayfalardan tüm diğer işçilere taşımayı bir borç biliyoruz. Patronların ucuz emekceni haline gelen Çorlu'da insanca çalışma koşulları için direnen işçiler aynı sorunlarla boğuşan yüz binlerce işçi için şimdiden bir umut ışığıdır.

Direnişteki Dağlı Grubu işçisi anlatıyor

Mersin Üniversitesi inşaatlarında çalışan, yaklaşık 7 ay önce işten çıkartılıp ücretleri ödenmeyen Dağlı Grubu işçileri mücadelelerine devam ediyor. Biz de mücadelelerine destek olmak ve direnişlerini diğer işçi-emekçilerle paylaşmak için Devrimci İşçi Partisi Mersin İl Girişimi temsilciliğimizde, Dağlı Grubu işçilerinden Hüseyin Fırat ile bir görüşme yaptık.

Öncelikle parti büromuza hoşgeldiniz. Kendinizi kısaca tanıtır mısınız?

- Hoşbulduk. Ben Hüseyin Fırat. 6 Haziran 1971 Mersin doğumluyum. Aslen Mersin Muş Varto'luyum. İki kızım var. Dağlı şirketi mağduruyum.

İşten çıkartılma süreciniz nasıl başladı?

- Bizler yaklaşık 8 ay maaş alamadık, defalarca bu durumu patronumuza iletтік. 36 kişiydik. Patron, para olmadığını söyleyip, 2011 içerisinde ya verilir ya verilmez diyerek talebimizi geçiştirmeye çalıştı. Biz de 20 Temmuz 2010 tarihinde oturma eylemi yaptık işyerinde. Aradan üç gün geçtikten sonra işyerlerimizin kilitlerini değiştirdiler. Bundan

sonra bizler içeriye giremez olduk ve fiilen işten çıkartılmış olduk. Biz de o günden sonra Mersin Üniversitesi Çiftlikköy kampüsünde eylemlere başladık.

İşten çıkartıldığınız süreçte, işlerine devam eden diğer işçilerin bu olaya karşı tavırları nasıl oldu?

-Sessiz kaldılar. Bizler de onlara tepki gösterdik, kızdık, "neden bizden yana olmuyorsunuz?" dedik. Sonuçta hepimiz işçiyiz, onlar patron, siz de aynı duruma düşebilirsiniz dedik. Tabi onların birçoğu patronun evlerinde oturuyordu. Kimi çocuğumu okutuyor diyor, minnet borcu duyuyorlardı patrona. Nitekim bize katılmadılar.

İşten çıkartıldığınız zaman rektör- lüğün size karşı tutumu nasıl oldu?

- Rektörün yanına da gittik. Rektör dedi ki: "Arkadaşlar bende çalışan olarak gözüken sekiz kişi var. Ben ancak sekiz kişinin parasını verebilirim. Geri kalan arkadaşlar bende SSK'lı gözüküyor." Biz de sonra baktık ki Dağlı Grubu'nun, İskenderun'da, Bursa'da, Antep'te, Silifke'de, Adana'da şantiyeleri vardı. Hepimizi ayrı ayrı yerlerde çalışıyor göstermişler. Bir yıl içinde beni altı firmaya girdi-çıkı yaptı. Bunu SSK binasında öğrendik. Tabi diğer arkadaşlarımızı da öyle altı firmaya girdi-çıkı yaptı. Biz dedik ki Suha Aydın'a (rektör): "Biz hepimiz burada çalıştık, şantiyedeki herkes biliyor." Suha Aydın da bize "arkadaşlar, ben size her ay paranızı veriyorum, hatta sizin adınıza işyerinden bir temsilci geliyor, bana SSK'larımızın yattığına dair ve maaşlarımızın ödendiğine dair imzalarımızın olduğu kâğıtları gösteriyor" dedi. Ben de, "Suha hocam, biz bir yıldır maaş bordrolarımızı imzalamıyoruz, bizim adıma sahte imza atılıp paralarımız alınmış" dedim. "Bizler bir senedir

maaş almıyoruz" dedim. Böyle ifade ettim rektöre. Rektör de, benim yapabileceğim bir şey yok dedi. "Dağlı'nın benden alacağı yok" dedi. "Gidin adliyeye başvurun. Ama ben sekiz kişinin parasını veririm" dedi ve daha sonra verdi de. Geri kalan 20 kişinin şu an en az sekiz aylık maaşları daha duruyor, ödenmedi.

Dağlı Grubu patronu veya yöneticileri tarafından taciz ya da tehdit ediliyor musunuz?

- 2 Ocak Pazar günü patron ve şirket yöneticilerinin trilyonluk villalarının önünde bir eylem yaptık. Orada Mehmet Dağlı'nın kayını Halil Öztoprak beni tehdit etti. "Akıllı ol! Ayağımı denk al! Millete ön ayak olma!" diye bağırarak üzerime yürüdü ve beni tehdit etti. Hatta bunu bizzat basının önünde de yaptı. Basındaki arkadaşlar biliyor, sizler de biliyorsunuz. Bunun dışında, telefonla da taciz ediliyor ve tehditler alıyorum.

Şu an Mersin'de sizin gibi işten çıkartılmış durumda olan Akdeniz Çivi işçileri var. Çivi işçileriyle beraber dayanışma eylemleri yapmayı düşünüyor musunuz?

-Ben basın açıklamalarımızda da belirtiyorum. Ne kadar birlikte olursak o kadar güçlü oluruz. Sonuçta Çivi işçile-

DİSK İstanbul Bölge Temsilciler Kurulu yapıldı

DİSK, İstanbul Bölge Temsilciler Kurulu, 29 Ocak'ta yaklaşık 250 temsilcinin katılımıyla gerçekleşti. DİSK Başkanı Süleyman Çelebi, torba yasanını eleştirdikten sonra Birleşik Metal-İş'in MESS'e karşı yürüttüğü mücadeleden söz etti. Direniş önlükleri ile salonu dolduran Nemtrans işçileri dayanışma çağrısı yaptı. Genel-İş, Limter-İş, Nakliyat-İş ve Dev Sağlık-İş üyesi çok sayıda temsilci, bugüne kadar yaşadıkları mücadele deneyimlerini aktardı. Bank-Sen

İstanbul Şube Yönetimi adına söz alan yoldaşımız Armağan Tulunay, geçtiğimiz yıl bugünlere Sakarya Komünü'nün damga vurduğunu, Tekel işçilerinin Ankara'yı hükümete dar ettiğini hatırlattı. Sendika bürokrasisinin oyunlarına karşı Tekel direnişinden dersler çıkararak, torba yasaya karşı mücadele sırasında Ankara'ya yine aynı gücü taşımak gerektiğini söyledi. DİSK Kadın İşçi Komisyonu ise konfederasyondan beklentilerini ortaya koydu.

Mücadele kazanım getirdi: Elif Öğretmen işine geri dönüyor

Melahat Öztoprak İlköğretim Okulu'nda sözleşmeli öğretmen olarak çalışan Elif Aybaç'ın sözleşmesi, hastalığı dolayısıyla 30 günden fazla rapor aldığı için feshedilmişti.

Sözleşmeli öğretmenlik, güvencesizlik işte tam da bu demektir. Maaş alırken, derse girerken hissedilmeyen; hastalanınca, bir haksızlığa karşı başkaldırınca Demokles'in kılıcı gibi emekçilerin tepesinde sallanan bir tehdit unsurudur.

Ama Elif Öğretmen kaderine boyun eğmedi. Hastalığına karşı mücadele ederken, bir yandan da devlet tarafından tam da bu dönemde sosyal haklarından mahrum bırakılmasına karşı, işinin elinden alınmasına karşı, kendisine ve tüm güvencesiz eğitim emekçilerine yapılan bu haksızlığa karşı mücadele etti.

Eğitim-Sen'in İstanbul 4 no.lu şubedeki emekçi dostları da onun bu mücadelesine sahip çıktı.

Öncelikle sendikanın desteğiyle Elif Aybaç'ın işe iade davası açıldı. Eğitim-Sen'liler buldukları her platformda, televizyon ve radyo programlarında Elif Aybaç özelinde güvencesizlik sorununu ele aldılar. Dayanışma amacıyla yürüyüş ve ilçe Milli Eğitim Müdürlüğü önünde basın açıklaması gibi eylemler düzenlediler. Bu eylemlere bölgedeki ücretli ve sözleşmeli öğretmenleri katmak için de yoğun çaba harcadılar. KESK şubeler platformu da 16 Ekim'de, Elif Aybaç için Taksim Tramvay durağında bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eğitim-Sen'le birlikte Elif Aybaç'ın kendisinin de sonuna dek sahiplendiği bu mücadele bugün kazanımla sonuçlanmıştır. Elif öğretmenin ikinci dönem işine geri dönecek olması, verilen emeklerin boşa gitmediğini, sonuç almak için ısrarlı ve somut talepli bir mücadelenin şart olduğunu tekrar göstermiştir.

ri de patron tarafından işten çıkartılmış, paraları ödenmemiş, biz de aynı durumdayız. Biz Dağlı Grubu işçileri olarak Akdeniz Çivi işçilerinin yanındayız ve onların da desteğini bekliyoruz. Uygun gördüğümüz bir zamanda sizlerle beraber Akdeniz Çivi işçisi arkadaşlarla görüşeceğiz.

Son olarak neler söylemek istersiniz?

Öncelikle bizi destekleyen sendikalar; SES, Eğitim-Sen, bunların yanı sıra DİP, EHP ve öğrencilere teşekkür ediyorum. Hâlâ görüşmelerimiz devam ediyor bu kurumlarla. Tüm haklarımızı alana kadar eylemlerimiz sürecektir. Emekten yana olan herkesin desteğini bekliyoruz.

AKP, CHP, MHP:

bir torbada sarmaş dolaş

Patronların can simidi Torba Yasa Tasarısı, bugünlerde mecliste görüşülüyor. Hatta yasanın ilk bölümü, yani kamu borçları ile ilgili olan kısmı jet hızıyla meclisten geçirildi bile.

Buna göre vergi ve SSK prim borçları taksitlendirilecek, bazı cezalar affedilecek, bazı alacakların gecikme zamları tahsil edilmeyecek vs.

Bu sırada, her konuda birbirine giren meclis bileşenleri ise, AKP'siyle, CHP'siyle kol kola vermiş mutluluk tablosu çiziyor.

Çünkü bu partiler, Türkiye'nin çoğunluğunu oluşturan işçilerin, emekçilerin temsilcisi değil; kendilerini iktidara getiren burjuvazinin temsilcisi. Bu yüzden de esnek çalışmayı kural haline getiren, işsizlik fonunu yağmalanmaya açık hale getiren, sömürüyü artıran bu yasa tasarısını hızla meclisten geçirme konusunda uzlaşıyorlar. Mesele emekçilere saldırıysa, aralarında hiçbir fark kalmıyor.

Aynen kapitalist sınıfın dünya piyasalarıyla bütünleşmeye dayanan neoliberal bir ekonomi doğrultusundaki ihtiyaçlarının karşılanmasında olduğu

gibi. 1000 küsur maddelik Türk Ticaret Kanunu'nu iki, 500 küsur maddelik Borçlar Kanunu'nu tek bir günde meclisten geçirirken de bunu yapıyorlardı.

Türkiye'nin azınlığını temsil ediyorlar ama güçlüler. Güçlerini de işçilerin, emekçilerin örgütsüzlüğünden, dağınıklığından alıyorlar.

10 Şubat'ta yasalaşması planlanan bu tasarıya karşı işçiler ve emekçiler güçlerini birleştirmeli ve artık gerçek bir karşı duruşu ortaya koymalıdır. Mesele sadece sömürünün daha fazla artacak olması değildir. Bu tasarı yasalaşmasa da sömürü ortadan kalkmayacaktır. Ancak mesele, emekçilerin, işçi sınıfının gücünü ortaya çıkarmasının vaktinin geldiğini göstermektedir. Onurumuzu çiğnetmemek için, her şeyin farkında olduğumuzu göstermek için Torba Yasa'ya karşı çıkmalıyız. Torba Yasa maddelerini meclisten geçiren partileri aklımıza kazımalı, onların emekçi düşmanı hamlelerini, seçim döneminde bize yalanlarını sıralarken yüzlerini çarpmalı, sadece alanlarda değil, sandıkta da onlardan bunun hesabını sormalıyız.

Mustafa Kemal Coşkun

Torbadan ne çıkıyor ?

Sermaye sahipleri yeni bir saldırıya başladı, üstelik memleketi demokratikleştirdiği iddia edilen AKP hükümeti eliyle. Buna karşılık AKP hükümetinden emekçiler yararına herhangi bir gelişme beklemenin anlamsız olduğunu hâlâ anlamayan bir sürü "solcu" var bu ülkede. Ekonomi ile siyaseti birbirlerinden ayırıp şeylermiş gibi ayırmanın, yani daha doğrusu demokrasiyi ekonomi politikalarından bütünüyle koparıp sadece soyut bir özgürlük söylemine indirgemenin varacağı sonuç olsa olsa budur. Elbette ki sorun burada bitmiyor, mesele böyle kavranınca solcu olmanın ekseni de üretim ilişkilerini sorun haline getirme perspektifinden, yani sınıf mücadelesinden uzaklaşıyor.

Bunun en güzel örneği şimdilerde çıkarılmaya çalışılan torba yasadaki başka bir şey değil. Nerdeyse her konuda "en ileri demokrat" kesilen AKP hükümeti, söz konusu olan işçi ve emekçilerin hakları olunca sermayenin ihtiyaçları dışında başka bir şey düşünmüyor. Üstelik liberallerin demokrasi diye anladıkları "müzakere, danışma" gibi şeylere de ihtiyaç duymuyor AKP hükümeti, ama tek bir liberalden bile bir itiraz yükselmüyor. Demokrasi diye çığlıklar atmalarının altında nasıl bir ikiyüzlülük olduğu böylece ortaya çıkıyor aslında.

Torba yasa çalışmaya yaşamına ilişkin yapılan değişikliklerin temel hedefi, güvencesizleştirilmenin ve esnek çalışmanın yaygınlaştırılması. Esneklik zaten emeğin, üretim sürecinin gereklerine, işin ve işyerinin ihtiyaçlarına ve sermayenin isteklerine göre uyum sağlayacak şekilde yeniden düzenlenmesinden başka bir şey değildir. Bunun emekçiler açısından tam bir sömürü düzeni olduğu apaçık. Örneğin bu yasayla 'kısmi süreli', 'çağrı üzerine' çalışma gibi nedenlerle bir ay içinde sigortası eksik yatmış olan bir emekçinin sigortasını '30 tam güne' kendi cebinden tamamlaması isteniyor. Düzenleme ile 18-29 yaş arası erkekleri istihdam edenlerin sigorta primlerinin işveren hisselerine ait tutarının, işe alındıkları tarihten itibaren İşsizlik Sigortası Fonu'ndan karşılanması yoluna gidiliyor. Böylece işsizlere ödenmesi gereken fon gelirleri işverenlere aktarılıyor. İlk bakışta "istihdamı teşvik" gibi algılanabilecek bu uygulama sonucunda 30 yaş ve üzeri çalışan işçilerin işe alınması neredeyse imkânsız hale gelecek. Yeni işçi alımını kolaylaştırmak gerekçeyle ilk defa işe girişlerde iki ay olan deneme süresi dört aya çıkıyor. Yasa komisyonunda görüşülürken '25 yaş' sınırı kaldırılarak, yerine 'ilk defa işe girenler' ifadesi konuldu. Böylece yaş sınırı olmaksızın, ilk defa işe girenler için halen iki ay olan deneme süresi dört aya çıkarılıyor. İşverenin işi dört aylık bir iş ise sürenin sonunda işçi kapının önüne konulabilecek. Bir sonraki gittiği işyerinde de 'ilk defa işe giren' işçi muamelesi görecektir, burada da dört ay deneme süresine tabi olacak. Böylece yıllarca stajyer konumundan kurtulamayacak. Torba yasa ile güvencesizleştirilmenin ve esnek çalışmanın kamuda da yaygınlaştırılmaya çalışıldığı ve 4/C türü istihdamın daha fazla artacağı apaçık. Performans ve disiplin hükümleriyle birlikte kamu istihdamı da esnekleştirilecek ve piyasa ile uyumlu bir istihdam politikası benimsenecek.

Torba yasayla, çalışanların zaten sürekli tırpanlanan haklarının bir kısmının daha ellerinden alındığını söylemek yanlış olmaz. Böylece emekçiler arasındaki rekabet de derinleştirilecek ve bu durum örgütlenmeyi de zorlaştıracak. Hatta mücadeleciler bir sendikacılığın etkisinin kırılacağını, bunun yerine yandaş ve işbirlikçi sendikacılığın gelişeceğini söylemek mümkün.

AKP'nin demokratlığın yanından bile geçmediği tamam da, bütün bunlara itiraz etmeyen, bu yasaya karşı emekçileri örgütlemeye girişmeyen partilere sol/sosyalist denilebilir mi?

Olağanlaşan bir olağanüstü genel kurul

KESK olağanüstü genel kurulunu 8-9 Ocak tarihlerinde Ankara'da gerçekleştirdi. KESK'in olağanüstü genel kurula gitmesine neden olan gelişmeler KESK Genel Sekreteri Emirali Şimşek ile ilgili taciz iddiaları olarak kamuoyuna yansısı da asıl sebep bu değildi. Zira bu iddialar çok önceden KESK MYK'sının gündemine gelmiş, mesele gruplar arası ve grup içi hukuka havale edilerek kapatılmıştı. Gruplar arasındaki anlaşma siyasi gelişmeler yüzünden gruplar arası çatışmaya dönünce de kapatılan defterler yeniden açılmış Sami Evren'in başında bulunduğu EDP'ye yakın platformla (Demokratik Emek Meclisi) Emirali Şimşek'in mensup olduğu Yurtsever Emekçiler platformu arasındaki gerilim istifalara ve KESK MYK'sının işleyemez hale gelmesine yol açmıştı.

Sınıf İçin Sendika platformu olağanüstü genel kurulla ilgili olarak meselenin taciz iddialarıyla sınırlı olmadığını, KESK'in hukukunun gruplar arası hukuka kurban edilmesinin kabul edilemez olduğunu savunmuştu. Sadece görünürde çatışmakta olan tarafların sorumlu olmadığını ileri sürmüş, sendikaların iç hukukunu işletmeyen tüm MYK üyelerinin disiplin kuruluna sevk edilmesini istemişti. Ne yazık ki olağanüstü genel kurulda bu yönde bir irade çıkmadı. Konfederasyonun geleceğini ve kamu emekçilerinin mücadelesini büyük zaafa uğratan bu olaylardan bırakın hesap sorulmasını, süreç hak ettiği biçimde değerlendirilmedi bile. Şu ya da bu grubu değil ama KESK'in ve KESK üyelerinin hukukunu savunma iradesi göstermek yerine, gruplar, koltuk pazarlıkları yapmayı tercih etti. Bu anlamda olağanüstü genel kurul sendikal platformların çoğunluğu tarafından olağanlaştırıldı. Bu pazarlıklar sonucunda yeni bir yönetim oluştu ama büyük sorunlar olduğu gibi yerinde durmaya devam ediyor. Kamu emekçileri hareketindeki erime devam ettiği müddetçe sendikalarımızın başında hangi grubun olduğunun hiçbir önemi kalmayacak. Önümüzdeki dönemde KESK'e bağlı sendikaların şube genel kurulları yapılacak. Gerçekten sendikalarımızın ayağa kaldırılabilmesi ve emekçilerle kucaklaşabilmesi için tabandan yükselecek güçlü bir sese her zamankinden daha çok ihtiyaç var.

Devlet tecavüzcüleri koruma, yargıla!

Muğla'da toplu tecavüze maruz bırakılan kadının üç yıldır süren hukuk mücadelesinde önemli bir adım atıldı ve dava açıldı. Davanın 26 Ocak'ta görülen ilk duruşmasına sekiz zanlıdan ikisi sanık sandalyesinde katılırken, tecavüzü planlayan, organize eden, yaşları 18'den küçük iki sanığı suça teşvik ve ortak eden altı zanlı tanık olarak çağrılmıştı. Kadınların bir süredir yürüttüğü çalışmaların, duruşma sırasında adliye binasının önünden yükselen ve mahkeme salonundaki konuşmaları bastıran sloganların da etkisi ile mahkeme başkanı altı sanık hakkında da iddianame hazırlandığını, başka bir davada sanık olacakları için bu davada tanık olarak dinlenmelerinin mümkün olmadığını söyledi. Henüz bir duruşma tarihi verilmemiş olsa da, iddianamenin hazırlanması ile birlikte sekiz zanlı hakkında da dava açılmış olacak. 18 yaşından küçük iki tecavüzcünün yargılandığı dava ise 16 Mart tarihine ertelendi.

Tecavüzcülere dava açılması kadar basit bir şeyin bile neredeyse bir başarı olarak görülmesi okuyucularımızı şaşırtıyor olabilir. Ama her türlü başvuruya rağmen tecavüzcüleri koruyan sistem karşısında, ceza almalarını geçtik, yargılanmalarını bile kazanım haline geldi.

Yaklaşık dört yıl önce Muğla Gebeler Kaplıcası'nda aralarında şahsen de tanıdığı öğretmen, milli eğitim müfettişi gibi kişilerin de bulunduğu sayısını bilemediği çok sayıda erkeğin tecavüzüne uğradıktan sonra travmaya bağlı hafıza kaybı yaşadığından, tecavüze maruz kalan kadın başına gelenleri ancak altı ay sonra hatırlayabildi. O zamana kadar vücudunda tecavüzün izlerini görebiliyor, korkunç şeyler yaşadığını anlayabiliyor ama ne olduğunu hatırlayamıyordu. Tecavüzcüsünden gelen bir telefonla zihninde beliren ilk görüntüden sonra gerisi çorap söküğü gibi geldi. Mor Çatı'ya başvuruda bulundu. Kendini güç-

lü hissettiği zaman da Fethiye Savcılığı'na suç duyurusunda bulundu. O başvuruda bulunacak, dava açılacak ve bu suçu işleyenler cezasız kalmayacaktı. Ama böyle olmadı. Savcılık talep edilen hiçbir delil toplama işlemi gerçekleştirmedi. Tecavüzü doğrulayan adli tıp raporuna rağmen tecavüzcülerin yargılanmasını gerekli bulmadı. Neyse ki son bir seçenek daha vardı. Adalet Bakanlığı'na yapılan yazılı emir yoluyla savcılık kararını bozma başvurusu kabul edildi ve dava açıldı.

İlk etapta sadece hatırlayabildiği sekiz tecavüzcüden yaşları 18'in altında olan ikisine dava açılmış olması, tecavüzcülerin hâlâ korunması anlamına geldiği için 26 Ocak'taki duruşmada mahkeme başkanının onlar için de dava açılacağı bilgisini vermesi sevindirici bir gelişme oldu.

Farklı şehirlerden dayanışma ve destek amacıyla Fethiye'ye giden kadınlar, mahkeme süresince "Devlet koruma, tecavüzü

yargıla", "Tecavüzcü çete yargılsın", "İndirim değil, ağır ceza istiyoruz" şeklinde sloganlar attı. Tecavüze maruz bırakılan kadın ise mahkeme sırasında ne zaman gücünün azaldığını hissetse tecavüzcülerden hesap sorma gücünü dışarıdan yükselen dayanışma seslerinden aldığı söyledi.

Bu tecavüz olayı ne ilk, ne de son olmuştur. Ama tecavüzcüler yargılanmadıkça, devlet ve onun adalet sistemi eliyle korunmuş, bu durum tecavüzcüleri cesaretlendirmektedir. O nedenle de kadınlar lehine sonuçlanan her bir taciz ve tecavüz davası, kadınları tecavüzcülerden hesap sormak için yüreklendireceği gibi, kadın bedenine yönelik bu saldırıların kaynağı olan erkek egemen sistemi geriletecektir. Kazanımlar, sadece bu şiddete maruz kalan kadının değil, bir bütün olarak kadın kurtuluş mücadelesinin kazanımları olacaktır.

Amalarla, ancaklarla, TÜSİAD'la yol alınmaz!

Madem Ümit Boyner, "çözümün yolu belli, amalarla, ancaklarla mesafe alamayız" diyor o zaman başta kendi şirketleri olmak üzere TÜSİAD üyesi kaç işyerinde kreş olduğunu tespit ettirsin ve dernek olarak kendi üyelerini bağlayıcı şekilde her işyerine kreş zorunluluğu getiren bir karar aldırarak için çalışsın da görelim.

TÜSİAD'ın 40. yılı çalışmaları kapsamında düzenlenen ilk etkinlik 14 Ocak tarihinde Çırağan Sarayı'nda yapılan "Çalışma Hayatında Kadın" konferansı idi. Konferansın açılış konuşması, TÜSİAD Başkanı Ümit Boyner ile Kadın ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanı Selma Aliye Kavaf tarafından yapıldı. Toplantının "ana tema" adı verilen konuşması ise Güler Sabancı tarafından gerçekleştirildi. Üç konuşmanın da ortak vurgusu kadınların ekonomiye ve siyasete katılımının toplumu güçlendirdiği görüşü idi. Bu konuda kadınlarla erkeklerin eşitsiz konumunu gösteren istatistikler verildi ve bu şekilde devam etmemesi gerektiği, devam edemeyeceği üzerine konuşmalar yapıldı. TÜSİAD Başkanı Boyner, "İhtiyacımız olan, çözümleri hayata geçirecek iradenin, başta devlet katında olmak üzere kararlı şekilde sergilenmesi... Amalarla, ancaklarla artık mesafe alamayız" dedi.

Herkesin hak verebileceği genel geçer sözler bunlar. Peki Güler Sabancı'nın, Ümit Boyner'in sahibi olduğu ya da TÜSİAD'a üye başka şirketlerden birisinde çalışan bir kadın işçi de hak verir mi bu sözlere? Ya da her gün işyerinde karşı karşıya kaldığı sorunlar aklına geldiğinde, bu konferansın kendi sorunlarının çözümüne hizmet etme amacıyla yapıldığına ihtimal verir mi?

Hem sermaye örgütleri hem de hükümet tarafından bu tür çalışmalar AB'ye uyum süreci ve Türkiye'nin imajını düzeltme ihtiyacının gerekleri olarak yürütülüyor. Kadınların çalışma yaşamına daha fazla dâhil edilmesi çoğunlukla iki

biçim altında gerçekleşiyor. İlki, işgücü yani işçi olarak istihdam edilmeleri, diğeri ise mikro-krediler aracılığıyla girişimci olarak katılmalarını sağlamaktır. Bu ikincisi, hem kredi satışı bakımından özellikle bankaların iştahını açan bir alan olması, hem de bu kredilere taktıkları "sosyal sorumluluk" maskesini kendi imajları için kullanmaları gibi boyutları ile ayrıca ele alınabilir. Biz ise, burada sadece kadınların işgücü olarak istihdam edilmesi biçimi üzerinden duracağız.

Parasız eğitim olmadan eğitimde eşitlik olmaz

TÜSİAD'ın düzenlediği konferansta Ümit Boyner, kadınların çalışma hayatına katılımının önünde esas olarak iki engel olduğunu ifade etti. Birincisi, kadınların çocukluktan başlayarak eğitime erişim olanaklarına erkeklerle eşit oranda sahip olmamaları idi. Eğitim paralı olduğu müddetçe, üniversitelerin yurt kapasiteleri ihtiyacı olan tüm öğrencilere barınma hakkı sağlayacak düzeye getirilmedikçe, kız çocukları erkeklerle eşit şekilde eğitim olanaklarına ulaşamayacaktır. Bu konu, bilmem kaç kısıp mesaj gönderin, sizin de eğitime katkınız olsun türü kampanyalarla çözülecek bir sorun değildir. Sermayenin bu kampanyalara "baba beni okula gönder" gibi isimler seçmesi bile tesadüf değildir. Meselenin sınıfsal boyutunu gizlemek, sadece eski toplumsal baskılara indirgemek amacıyla kullanılmaktadır. İşin ironik yanı ise, erkek egemen sistemin baskılarına yönelttikleri bu sözde eleştirinin kendisinin de, mesela kız çocukların eğitiminin baba iznine tabi

kılınmasının "doğal", "normal" olması varsayımıyla, bir ikiyüzlülük örneği teşkil etmesidir.

Laf değil her işyerine kreş

İkinci engel olarak ifade edilen, kadınların ev ve aile sorumlulukları nedeniyle çalışma hayatına girememeleri de benzer bir şekilde ele alınmakta ve asıl burada başta söylediğimiz ikiyüzlülükleri ortaya çıkmaktadır. Kadınların güvencesiz, esnek ve düşük ücretli olarak istihdam edilmesi, aile açısından, çalışmalarının sağladığı getiri ile aile ve ev sorumluluklarını yerine getirmeleri bakımından zorlukların kıyaslanmasına, çalışmalarının değersiz bulunmasına yol açıyor. Bunun yanı sıra, mesela çocukların bakımına yönelik 16 haftalık doğum izni dışında hiçbir sosyal hakkın tanınmaması, patron tarafından önemli bir maliyet kalemi olarak görüldüğü için işyerlerinde kreş bulunmaması yüzünden kadınlar yine istihdamın dışına itiliyor. Çünkü çocukların bakımı sadece kadınların sorumluluğu olarak görülüyor. Ev işlerinin yükü, yaşlıların ve hastaların bakımını gibi faktörler ise, kadınların düzensiz, çağrı üzerine çalışma gibi formlar altında istihdam edilmesine ve kapitalizmin kendi çıkarına cinsiyetçi işbölümünün devamını sağlayacak biçimleri üretmesine yol açıyor. Madem Ümit Boyner, "çözümün yolu belli, amalarla, ancaklarla mesafe alamayız" diyor, o zaman başta kendi şirketleri olmak üzere TÜSİAD üyesi kaç işyerinde kreş olduğunu tespit ettirsin ve dernek olarak kendi üyelerini bağlayıcı şekilde her işyerine kreş zorunluluğu ge-

tiren bir karar aldırarak için çalışsın. Ya da aynı işi yapan kadın ve erkek işçilerin maaşlarını tespit ettirsin ve eşitlemeye dönük bir girişim başlatsın. TÜSİAD üyesi şirketleri geçtik, sadece kendi sahibi olduğu işyerlerinde bu düzenlemeleri yapsın da görelim!

Sermaye çözümün değil sorunun parçasıdır

Tabii ki yapmayacaktır. Yapmayacağı için de toplantıdaki oturumlardan birisine katılan Kadının İnsan Hakları Yeni Çözümler Derneği gibi burjuva feminizminin temsilcilerinin yaptığı şekilde öneriler iletmekle sorunların giderileceğini düşünmek olmaz. Çünkü sermaye ve hükümet, kadın işçilerin çalışma hayatına erkeklerle eşit biçimde ve şimdiki den fazla oranda katılmasının yollarını bilmiyor değil. Kendi sınıfsal çıkarları ile çeliştiği için gerekenleri yapmıyorlar. Bu nedenle de erkek egemen sistemin kadınlar üzerinde kurduğu baskı ve kontrol biçimlerini, bir yandan içten içe verili bir durum olarak kabul ederken diğer yandan da sorunun tek kaynağı olarak öne çıkarıyor, meselenin kapitalizmle ilişkisini gizlemeye çalışıyorlar.

ODTÜ başkaldırıyor:

500 ÖGB değil 2000 burs! 500 ÖGB değil yeni yurt!

YÖK'ün geçtiğimiz yıl verdiği talimatların ardından ODTÜ'de Rektörlük eliyle bir özel güvenlik birimi (ÖGB) kurulması ve 500 adet özel güvenlik personeli alınması gündeme geldi. Bunun ilk adımı olarak da yaklaşık 50 kadar özel güvenlik bir şirket aracılığıyla yalnızca kapılarda olmak üzere göreve başladı.

Bu konu, gündeme gelir gelmez sol gruplar tarafından üniversite genelinde yapılan forum çağrılıyla tartışmaya açıldı. Ağırlıklı olarak öğrencilerin, kısmen de asistanların ve diğer ODTÜ emekçilerinin katılımıyla gerçekleştirilen bu forumlarda üniversiteye özel güvenliğin yerleştirilmesine karşı mücadele verilmesi kararlaştırıldı. Ana talep olarak da özel güvenlik şirketleriyle yapılan ihale anlaşmalarının iptal edilmesi ve kaynağın eğitime aktarılması belirlendi.

Üniversitenin ekonomik kaynaklarının nereye kullanıldığına dair bir tartışma da böylece başlamış oldu. Dağıtılan bildirimlerde ve sözlü tartışmalarda ÖGB'ye ayrılan bütçe ile yaklaşık iki bin burs verilebileceği işlendi.

ÖGB'ye karşı okulda propaganda faaliyetleri devam ederken Tayyip Erdoğan'ın ODTÜ'ye gelişi üzerine polisle yaşanan çatışma ÖGB karşıtı sürecin de hızlanmasına vesile oldu. Tam bu sırada 3, 4, 5, 6 ve 7 numaralı yurtlarda kalan öğrenciler de barınma koşullarının iyileştirilmesi ve tadilat talebiyle eylemlere başladılar. Geçen yıl yine yurt öğrencileri tadilat ve kantin fiyatlarının düşürülmesi talepleriyle eylemler gerçekleştirmiş ve kısmen kazanım elde etmişlerdi.

Ancak üniversite yönetiminin bu sene iyileştirme talebine verdiği yanıt; odalarda kalacak öğrenci sayısının tadilat ardından azalacak olması nedeniyle bazı öğrencilerin açıkta kalacağı, bu sebeple tadilat yapılmayacağı, üstelik bunun Kredi ve Yurtlar Kurumu'nca ekonomik açıdan verimli görülmemesi nede-

niyle talepleri karşılamayı reddetmek oldu. Bunun üzerine öğrenciler de taleplerine yeni yurt inşasını da eklediler. Üstelik okula alınacak beş yüz özel güvenlik personeline değil buna bütçe ayrılmasını isteyerek, üstelik ikinci dönem gerekirse yurt paralarını yatırmama kararı alarak!

Bütün bu gelişmeler ışığında (dönemin sonunda polisle yaşanan çatışmalar, özel güvenliğin okula gelecek olması, yurt öğrencilerinin hareketlenmesi) önümüzdeki dönemin mücadele açısından ODTÜ'de çok daha yoğun geçeceği söylenebilir.

Ancak burada kilit önemdeki konu, öne çıkarılacak sloganlar ve taleplerdir. Mevcut haliyle yürütülen propaganda eksiktir. Çünkü ağırlık merkezine ÖGB'nin baskıcı karakterini koyarken buna alternatif olarak iki bin burs sağlanmasını ve yeni yurt inşasını ise açıkça hedeflememektedir. Böyle olunca ÖGB'ye karşı mücadele sadece sesinin kısıldığı hissedilen solcu öğrencilerle ve demokrasi ile özgürlükleri önemseyen bir grupla kısıtlı kalmaktadır.

Okulun yeterince bütçesi olduğu açığa çıkmıştır. Eğer ana vurgu yeni yurt inşası ve iki bin karşılıksız burs talebine oturtulabilir ve daha geniş bir öğrenci kesimi, özellikle yurtlara mahkûm olan ve parasızlık içinde zorlanan emekçi çocukları bu mücadeleye kazanılabilirse; ayrıca asistanlar ve akademisyenler '500 ÖGB değil araştırmalara bütçe!' ve ODTÜ emekçileri de '500 ÖGB değil, çalışma şartlarının ve ücretlerin iyileştirilmesi!' talepleriyle mücadeleye dâhil edilebilirse kazanım elde etmeye daha çok yaklaşılır.

500 ÖGB değil 2000 burs!

500 ÖGB değil yeni yurt!

500 ÖGB değil araştırmalara bütçe!

500 ÖGB değil çalışma şartlarının ve ücretlerin iyileştirilmesi!

Hollanda'da da öğrenciler ayakta!

Fransa, Yunanistan, İtalya ve İngiltere'nin ardından bu kez Hollanda'da öğrenciler sokağa çıktı. Ülkenin sağcı hükümetinin, diğer ülkelere benzer bir eğitim "reformu" çıkarmak istemesi 22 Ocak günü öğrenciler ve öğretim üyeleri tarafından protesto edildi.

Lahey'deki Malieveld Meydanı'nda toplanan yaklaşık 15 bin kişi hükümetin reformdan vazgeçmesi ve parasız eğitim hakkını sağlaması talepleriyle son yılların en büyük eylemini gerçekleştirdiler. Öğrenci dernekleri ile sendikalarının öncülüğünde yapılan gösteriye muhalefet partilerinin yanında

hükümet partilerinin temsilcileri de katıldı. Ancak hükümet partilerinin temsilcilerinin yapmak istedikleri konuşmalar protestolar nedeniyle gerçekleşmedi. Öğrenciler eylem öncesi düzenledikleri kampanyayla, "reform" saldırısına karşı 250 bin imza toplamışlardı.

Öğrenci örgütleri eylemin sonunda mücadeleye devam edecekleri sözünü verirken, Eğitim Bakanlığı'na yürümek isteyen öğrencilere polis saldırdı. İngiltere ve İtalya'daki meslektaşlarını aratmayan polislerin azgın saldırısı sonucu 22 öğrenci gözaltına alındı.

Erdoğan'ın avukatı Polat istifa!

15 Ocak'ta Galatasaray futbol takımının yeni stadı TT Arena'nın açılışı gerçekleştirildi. Ancak açılış bir kutlama olmaktan ziyade hükümete yönelik bir protesto gösterisine dönüştü. Protestoyu başlatan, TOKİ Başkanı Erdoğan Bayraktar'ın Galatasaray'a yönelik, neredeyse hakarete varan, sözleriydi. Konuşmasında Bayraktar, kulübe yıllarca hizmet etmiş sporcuları, yöneticileri ve taraftarları yok sayarak, stadın gerçek sahibinin hükümet olduğunu söyledi. Hem Bayraktar'dan önce konuşan Adnan Polat'ın ve hem de daha sonra Bayraktar'ın konuşmasında, stadın yapımında emeği geçen(!) Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'a övgüler düzülürken, stadın inşası sırasında hayatını kaybeden işçiler Gökhan Yavuz ve Raşit Ek'in adı dahi anılmadı. Bunların bir araya gelişi, Galatasaray taraftarını isyan ettirdi ve taraftarlar ıslıklarla, kürsüde gerçekleşen maskaralığa tepkisini gösterdi. Taraftarların ıslıklı tepkisi üzerine Recep Tayyip Erdoğan stadı terk etmek zorunda kaldı.

İlerleyen günlerde Galatasaraylı taraftarlara adeta savaş açıldı. Adnan Polat, stat açılışının ertesinde gerçekleştirdiği basın toplantısında protestoya katılanları gerçek Galatasaraylı olmamakla suçladı ve bu kişilerin kamerayla tespit edileceğini ve bir daha maçlara alınmayacağını söyledi. Yani Polat, kendi taraftarlarını polise ihbar edeceğinin garantisini verdi. Galatasaray başkanının bu davranışının ardında iktidara yalakaılığı bırakmamanın yanında, yaptığı turizm yatırımlarının tehlikeye girmemesi de yatıyor kuşkusuz. Bu duruma da tepki gösteren taraftarlar, Polat'ın da istifasını istediler. Ancak Polat kendisine yönelik protestoları duymazlıktan geldi. Polat'ı istifaya zorlamak, bu büyük tartışmada en büyük zafer olacaktır.

Taraftarlara yönelik çok ağır hakaretler de söz konusuydu. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı Spor A.Ş.'nin Genel Müdür Yardımcısı Selim Terzi, twitter hesabından Galatasaraylı taraftarlar için çok ağır ifadeler kullanarak, "Galatasaraylılığımdan utaniyorum. Başbakanı, TT Arena'da yuhalayanların babaları belli değildir, buna eminim. Şerefsizler yuhalayan kahpe GS taraftarı" dedi. Devlet Bakanı ve Başmüzakereci Ege-men Bağış'a bağlı Avrupa Birliği Genel Sekreterliği Müşaviri Yasin

Ekrem Serim de, Galatasaray tarafına, "Böyle bir şerefsizlik yok. Nankörsünüz... Kimin sayesinde o statta maç izliyorsunuz. Kim yaptı lan o stadı size. Gerizekalı, kuş beynliler" diyerek hakaret etti.

Bunların haricinde, kamuoyunda protestoların arkasında karanlık birilerinin olduğu algısının yaratılması için sürekli olarak protestonun organize bir gösteri olduğu vurgulandı ve bu çerçevede Galatasaraylı muhalif kimliğe sahip taraftarlardan oluşan bir grup olan "Tek Yumruk" hedef tahtasına oturtuldu ve protestoyu onların organize ettiğinin propagandası yapıldı. "Tek Yumruk" grubu protestoya katıldığını, "Özür Dilemiyoruz" başlıklı bir bildiri yayımlayarak reddetmekten, protestoyu grubun organize etmediğini hatta böyle kitlesel bir protesto karşısında grubun kendisinin bile şaşkınlık yaşadığını ifade etti. Fakat bir suçlu yaratılması gerekiyordu, bu nedenle polis yuhalama ve ıslıklama suçunu (!) işledikleri gerekçesiyle, olay günü kameralarla tespit ettikleri, "Tek Yumruk" üyesi taraftarların peşine düştü.

AKP'ye karşı tek yumruk!

Galatasaray taraftarları kendilerine karşı gerçekleştirilen saldırılara cevapsız bırakmadılar ve hem sokaklara çıkarak hem de basın yoluyla tepkilerini ortaya koydular. İstanbul ve Anadolu takımlarının muhalif kimliğe sahip taraftar grupları ve Devrimci Spor Emekçileri Sendikası da Galatasaray taraftarıyla dayanışmalarını gösterdiler. 22 Ocak Cumartesi günü, Devrimci Spor Emekçileri Sendikası'nın çağrısıyla Taksim'de bir protesto gösterisi düzenlendi. Recep Tayyip Erdoğan bu kez de Taksim meydanından ıslıklarla ve "kimse şah değil, padişah değil", "Faşizme karşı tek yumruk, tek barikat", "Re re re ra ra ra, Recep Tayyip istifa", "Yaşasın renklerin kardeşliği" ve "Gün gelecek devran dönecek, AKP halka hesap verecek" sloganlarıyla protesto edildi. Protesto eylemine Galatasaray taraftar grubu Tek Yumruk'un yanı sıra Fenerbahçe, Beşiktaş Halkın Takımı, Forza Livorno, Beleştepe taraftar grupları, Zonguldakspor, Adana Demirspor, Dersimspor, Nurtepespor taraftarları katıldı.

Arap devrimi

mülksüzlerin devrimi!

Tunus'ta işsizlik ve yoksulluğa karşı tepkiler temelinde başlayan kitlesel isyan, ülkenin 23 yıllık diktatörü Zeynel Abidin bin Ali'yi süpürdüktan sonra, şimdi de Arap dünyasının en büyük ve en güçlü ülkesi Mısır'da işçi, emekçi ve gençler Tunus'un bıraktığı yerden başladılar ve Siyonizm dostu diktatör Hüsnü Mübarek'in 30 yıllık rejimini sallamaya başladılar. Mübarek henüz direniyor, ama bu, Mısır'da yaşanan devrimin gerçekliğini ortadan kaldırmıyor. Tunus'ta başlayan ve Mısır'a sıçrayan devrim, Devrimci İşçi Partisi Girişimi'nin Tunus despotu bin Ali'nin ülkeden kaçışının hemen ertesinde başladığını ilan ettiği

Arap devriminin sadece en ileri iki merhalesi. Daha önce Cezayir bir hafta sarsılmıştı, şimdi Ürdün ve Yemen de her an aynı yola girebilecek büyük kitle protestolarıyla sarsılıyor.

Bu isyan ve devrimler silsilesinin anlamını iyi kavramalıyız, çünkü bu ülkelerde olup bitenler önümüzdeki dönemde dünyada, daha da önemlisi bu bölgede ve Türkiye'de yaşanacaklara mutlaka damgasını vuracak.

• Arap devrimi, 1989-1991 arasında Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliği'ndeki işçi devletlerinin çöküşü ile başlayan geri-

cilik döneminin sonunu ilan ediyor. Daha önce Latin Amerika'da yaşanan devrimci yükseliş o kıtaya özgü kalmıştı. Oysa Arap devrimi hem bir orman yangını gibi hızla yayılıyor, hem de Avrupa'da da bir kitle radikalizasyonunun ilk işaretleriyle eşzamanlı olarak ortaya çıkıyor. Arap devrimi aynı zamanda bir Akdeniz devrimci havzasının doğuşu ile el ele yürüyor.

• Arap devriminin de, Akdeniz devrimci havzasının da ardındaki dolaysız neden kapitalizmin dünya çapında yaşadığı, bir Büyük Depresyon karakteri taşıyan ekonomik krizdir. Akdeniz'in kuzeyinde Yunanistan, Fransa, İspanya, İtalya gibi ülkelerde yaşanan radikalizasyon doğrudan doğruya ekonomik krizin kitlelerin hayatını altüst etmesiyle ilgiliydi. Arap ülkelerindeki devrim de dolaysız biçimde krizin işsizliği azdırmasının bardağı taşıran son damla olmasının sonucudur.

• Bu da gösteriyor ki, Arap devrimi bugüne kadar bütün ülkelerde esas olarak bir sınıf karakteri taşımıştır: Arap devrimi, bütün büyük devrimlerde olduğu gibi, başka sınıflardan kitleleri de sokağa çekmiş olsa da, temelde mülksüzlerin devrimidir, yani işçilerin, işsizlerin, kent yoksullarının ve en çok da bu sınıflardan gençliğin bir devrimi. "Demokrasi" talebi Arap devriminin esas harekete geçirici unsuru değildir, bir türevdir. Ekonomik talepler, mülksüzleri despotizmle karşı karşıya getirdiği ölçüde gündeme girmiştir.

• Öyleyse, Arap devrimi otuz yıldır proletaryaya veda eden, sınıfın önemini kalmadığını söyleyen, devrimler çağının kapandığını, demokrasi çağının açıldığını ileri süren her türlü Marksizm kaçkını yalanlamış olmaktadır. Bunlar sadece birer devrim değildir, sınıf mücadelesi temelinde oluşmuş devrimlerdir.

• Arap devriminde kitlelerin oynadığı bağımsız rol, işçi sınıfının önde gelen

sosyal varlığı, hele hele bu devrimler derinleşirse, Arap ve daha genel olarak Müslüman ağırlıklı dünyada yeni bir dönemin açılışını müjdeleyen bir karakter taşıyacağını göstermektedir. 1952 Mısır devriminden 1970'li yılların sonuna kadar Arap dünyası emperyalizmle çelişen bir ilerici milliyetçilik, Arap ulusunun birliği, laiklik, ortaçağ kalıntılarıyla mücadele türünden özellikler taşıyan bir akımın (Nasırılık, Baas vb.) etkisi altında kalmıştı. Bunu izleyen otuz yıl İslamcılığın yükseliş çağı oldu. Bu akımın geleceği hakkında konuşmak için henüz erken olmakla birlikte, Arap devriminin sosyalizmin Arap dünyasında ve daha genel olarak Müslüman ağırlıklı dünyada yükselişinin zeminini hazırlayacağına kesin gözüyle bakılabilir.

• Arap devrimi, emperyalizme hizmet ederek onun desteğine yaslanan rejimleri devirerek, başta ABD ve Britanya olmak üzere Arap dünyasında her zaman çok etkili olmuş olan bütün emperyalist güçlere ciddi bir darbe vurmaktadır. Daha önemli darbe ise söz konusu rejimlerin destek olduğu İsrail'e yöneliktir. Siyonizm önümüzdeki dönemde çok önemli darbeler yiyebilir.

• Arap devrimi, Türkiye'de yaygın birtakım önyargıların da kırılması için bir olanak yaratıyor. Arapların miskin ve geri olduklarına ilişkin ırkçı önyargıların yanı sıra, Türkiye insanını da doğrudan ilgilendiren "Müslüman toplumlar başkaldırmaz" önyargısı burada tuzla buz olmuştur!

• Arap devrimi Türkiye'nin dünya sistemi içindeki yerini de, iç politik dengelerini de köklü biçimde sarsacaktır. En uç olasılık olarak, Türkiye'nin işçi ve emekçi halkı, aynen Arap ülkelerinde olduğu gibi, olan biten karşısında içlerindeki bütün huzursuzluk ve kini ortaya koyacak bir ruh durumuna girebilir. Ama bu uç olasılık gerçekleşme dahi, Türkiye politikasının verileri de yeniden düzenlenecektir.

DİP Girişimi Bildirisi:

Arap devrimi başlamıştır!

1. Devrimci İşçi Partisi, Tunus'ta işçilerin ve işsiz gençlerin bir ay boyunca göğüslerini polis kurşunlarına siper ederek verdikleri kahramanca mücadele sonucunda 23 yıldır ülkede acımasız bir diktatörlük sürdüren Zeynel Abidin bin Ali'yi devirmesini saygıyla ve sevinçle selamlar. Tunus'ta yaşanmakta olan bir politik devrimdir. Bu devrimin burjuvazinin hakimiyetine meydan okuyan bir sosyal devrime dönüşüp dönüşmeyeceğini zaman gösterecektir. Tunus'ta sosyalist hareketler bir yana, sendikaların bile bağımsız bir güç oluşturmadığı ve uluslararası sistemin bu aşamadan sonra devrimi durdurmak üzere çok faal biçimde işin içine gireceği göz önüne alınırsa, bu ihtimal düşüktür. Öte yandan, Tunus'un yaşlı genç, kadın erkek bütün emekçi halkının sopalarla da olsa silahlanarak mahallelerini korumaya girişmeleri ve öz savunma komiteleri kurmaları, işçi ve emekçilerin iktidarının çok başlangıç düzeyinde bir çekirdeği sayılabilir. Her durumda, uluslararası işçi sınıfının bütün güçlerinin ve devrimci hareketlerin Tunus işçi sınıfının ve gençliğinin isyanının yarı yolda durmak zorunda kalmaması için ona destek olması yakıcı bir görevdir. Devrimin yolunun, burjuvazinin ve müttefiklerinin elinde AB taraftarı küreselleşme bir "demokrasi" ile kesilmesine karşı mücadele, bugünün en önemli görevidir. Böyle bir rejim Tunus'un işçilerinin ve işsiz gençliğinin sefaletini hiçbir biçimde ortadan kaldırmayacağına göre, devrimin büyük şehidi Muhammed Buaziz'in kendisini yakmasının da, bugüne kadar 100'ün üzerinde işçi ve yoksulun olaylarda hayatını yitirmesinin de karşılığı bu olmamalıdır.

2. Tunus devrimi, 2008'den bu yana dünyayı pençesine almış olan Büyük Depresyon'un, sınıf mücadeleleri alanında bugüne kadar yaşanmış en önemli sonucudur. Devrimle sonuçlanan bir aylık mücadelenin dolaysız nedeni, dünyayı saran, Tunus'un zengin komşusu Avrupa'yı sarsan ekonomik krizin Tunus ekonomisinin esas gelir kaynağı turizme darbe vurması sonucunda ülkede işsizliğin tahammül edilmez düzeye yükselmesidir. Bunun yanı sıra kriz dolayısıyla Avrupa Birliği'nin işgücü göçünü engellemek için çok daha sert tedbirler alması, Kuzey Afrika gençliğinin bireysel kurtuluş ufkunun kapanmasına yol açmıştır. Bu açıdan Tunus devrimi, Yunanistan'da 2008 Aralık ayında yaşanan isyan ve 2010 yılı boyunca verilen sınıf mücadeleleri, Türkiye'de 2010 yılında yaşanan Tekel mücadelesi, Fransa, İspanya, İtalya, Portekiz, İrlanda ve Britanya'da

geçtiğimiz yıl içinde yaşanan genel grevler ve öğrenci isyanları ile aynı genel dinamiğin damgasını taşımaktadır. Akdeniz'e kıyıdaş aşırı borçlu Avrupa ülkelerinin birikmiş çelişkileri ve sınıf mücadelesi geleneklerine cevaben Kuzey Afrika'nın işçi sınıfı, işsizleri ve yoksulları da ayağa kalkmaya başlamıştır. Akdeniz bir devrimci havza haline gelmektedir.

3. Emperyalizmin Tunus devrimine tepkisi, tipik bir ikiyüzlülük örneği olmuştur. Kendi hasmı olan ülkelere demokrasi söylevleri çeken ABD ve AB, iş Tunus'a gelince bambaşka bir tavır almıştır. AB, Tunus'un eski sömürgeci gücü Fransa başta olmak üzere, bir ay boyunca süren olaylarda elliden fazla gencin hayatını yitirmesi karşısında sesini dahi çıkarmamıştır. ABD, uzun süre sessiz kaldıktan sonra son günlerde bin Ali'nin günlerinin sayılı olduğunu görünce manevraya girerek kendini eski rejimden ayırmaya çalışmıştır. Kimilerinin kahramanı Obama Tunus halkını bin Ali düşütükten sonra "alkışlamayı" akıl etmiştir! Emperyalist medya, örneğin İran'daki olayları sabah akşam işlerken, mollaların az sayıda kurbanından Nida üzerinde sürekli dururken, Tunus'lu gençlerin ölümleriyle ilgilenmemiştir. Hem ABD, hem AB, emperyalizm yanlısı, Siyonizmin bile suyuna giden bin Ali'yi kendi çıkarları açısından yararlı gördükleri için son güne kadar susmuşlardır. Fransa ayrıca Magrep'te bir devrimci zaferin, kendi banliyölerinde daha beş yıl önce ayaklanmış olan Kuzey Afrika kökenli gençleri yeniden mücadelede sürüklemeye ihtimalinden vebadan korkar gibi korkmaktadır. Akdeniz'in iki kıyısını bir devrimci havza olarak birbirine bağlayan aynı zamanda bu nüfus yapısıdır.

4. Arap dünyasında ilk kez işçi sınıfı ve büyük emekçi kitleler bir despotu deviriyorlar. Bunun hayal edilemeyecek kadar önemli sonuçları olacaktır. Büyük Arap uygarlığının başına çökmüş olan emperyalist işgalciler (Irak, Lübnan), krallar, şeyhler, emirler (Körfez ülkeleri, Ürdün, Fas), diktatörler (Mısır, Suriye, Cezayir, Sudan, Libya), emperyalizmin çanak yalayıcıları (Lübnan), bürokratlar (Filistin), titreyin! Arap emekçileri kendi kaderlerini kendi ellerine almaya hazırlanıyor! Günlerini sayılıdır! Bütün Arap ülkelerinde kitleler Tunus'un genç işsiz ve yoksullarını bastırılmaz bir hayranlıkla izliyor. Tunus olayları daha şimdiden Cezayir ve Ürdün'de sınıf meseleleri temelinde büyük eylemlere yol açmıştır. Ama esas etkisi ön-

müzdeki yıllara, hatta on yıllara yayılarak hissedilecektir. Tunus ayaklanması aynı zamanda, Arap dünyasında emperyalizmin ve despotik rejimlerin karşısında son otuz yıldır tek muhalefet olarak görülen İslamcılığın karşısına sosyalizmin bir alternatif olarak çıkması için dev bir fırsat yaratıyor. Türkiye'nin proletarya devrimcileri olarak görevimiz, Arap dünyasının kurtuluşuna ikirciksiz ve yorulmaz bir destek vermektir.

5. Tunus devrimi aynı zamanda Türkiye'deki bütün burjuva güçlerinin ikiyüzlülüğünü ortaya koymuştur. Arap dünyasında hasbelkader kahraman haline gelen Tayyip Erdoğan, katil bin Ali rejimini kınamak için bir ay boyunca ağzını açmamıştır. Liberaller, aynen patronları sözde demokrat AB gibi, sarsılan despotizmin karşısında kitleleri desteklemek için parmaklarını kıpırdatmamışlardır. Laiki ve dincisi ile medya Tunus kitlelerinin mücadelesini suskunluk içinde boğmaya çalışmıştır. Devrimci İşçi Partisi, Sünni, Alevi ve bütün inançlardan Türkiyeli işçi ve emekçilere Tunus'un yolunu seçmeleri için çağrı yapar: Bu yol, sadece ekmeğin değil demokrasinin de işçi sınıfının ve emekçilerin mücadelesinden geleceğini bir kez daha kanıtlamıştır! Sınıf mücadelesine ve devrime artık inanmayanlar, "işçi sınıfı örgütsüzleşiyor, artık mücadele edemez" diyenler, "Müslüman ya da Doğulu toplumlar koyun gibidir, isyan etmez" saçmalığını öne sürenler utansın! Proletarya şanlı uluslararası mücadele tarihine yeni bir onur sayfası yazıyor! Hem de Müslüman ağırlıklı bir toplumda!

Yaşasın Tunuslu işçi ve genç kardeşlerimizin mücadelesi!

Tunus'ta ve her yerde "demokrasi"de durmayan, işçileri ve emekçileri iktidara taşıyacak sürekli devrim için ilerli!

Yaşasın Ortadoğu Sosyalist Federasyonu!

Yaşasın dünya devrimi!

Devrimci İşçi Partisi Girişimi

16 Ocak 2011